

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK lapja

XXXIX. ÉVFOLYAM * 3. SZÁM * 1994. MÁRCIUS * ÁRA: 3 FORINT

„Ha nem akarunk lemaradni, nekünk lépni, cselekedni kell”

Doros Béla elnök-vezérigazgató tájékoztatója a Posta Rt. felügyelőbizottsága érdek-képviselési választási ülésén

A Magyar Posta Rt. felügyelőbizottsága, február 22-én, Budapest, a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének Cházár András utcai székházában tartotta a munkavállalói érdekképviselők választását. Az ülésen, a meghívottak között ott voltak a Posta és a PDSZ vezetői. A napirend szerint a választást megelőzte Doros Béla elnök-vezérigazgatónak a Magyar Posta Rt. helyzetéről szóló tájékoztatója.

— Az 1993. évi gazdálkodásról készülő mérlegbeszámoló eddig ismert adatai arról tanúskodnak, hogy a postai munka többségében nincs válság. Ellenkezőleg, egyes tevékenységeknél forgalomnövekedésről beszélhetünk — mondotta Doros Béla, majd így folytatta: — a levélforgalom 4,7; a csomagforgalom 30; a takaréknál szintén 30; a csekkforgalomban 13; az utánvételes kikötéssel küldött küldeményeknél 45; az ajánlottként feladottaknál 16 százalékos növekedést értünk el. Ezzel szemben a táviratfeladás 20, a hírlapterjesztés, az ismert okok miatt, 10 százalékkal esett vissza. A hírlapterjesztésben azonban ennél is nagyobb a piacvesztés, mert míg tavaly csak 2-3, addig az idén 16 megyében kerül más szervezetek kezébe.

A csomagforgalomban a növekedés ellenére is sok még a tennivalónk — mutatott rá az elnök-vezérigazgató. — Elsősorban a minőségromlást és a fölösleges pluszmunkát kell megszüntetni. Vannak hivatások, ahol a szállítólevél és a csomag nem érkezik meg egyszerre, s emiatt több száz szállítólevelet kell újból kiállítani. Addig, amíg ezt az adminisztrációs munkát elvégzik, néha napokat is késik a csomagok kézbesítése. A másik megoldásra váró feladat a nagyobb mennyiségű csomagfeladás torlódásmentes fogadása. A torlódások gyakorisága a pályaudvarokra épülő feldolgozórendszerünk-nél figyelhető meg. Ezért néhány helyen nem halogathatjuk tovább a korszerűsítést. Ezt a munkát az idén a veszprémi 2-es postán folytatjuk. A következő pedig a győri vasútállomáson levő posta átalakítása lesz. Erre 270 millió forintot irányoztunk elő. Ez az összeg is mutatja, hogy nagy beruházásról van szó.

A minőségi munkáról szólva arra hívta fel a figyelmet, hogy annak mérését nem szabad teljesen feladni, mert csak ennek tudatában lehet megmondani: vannak-e, s ha igen, mekkorák a posta tartalékai? De mérni kellene azt is: hogyan alakul a postákon a várakozási idő? Erről így vélekedett az elnök-vezérigazgató: — Ahol nem mérik, ott nem ismerhetik, hogy a különböző napszakokban hogyan alakul a forgalom. Ez azért van, mert a hivatalvezetők egy része elfelejtett munkát szervezni. Nem ellenőriznek rendszeresen. Így azt sem tudják, hogy melyik napszakban mekkora a hivatal dolgozóinak a leterhelése. A rendet, a fegyelmet mindenütt meg kell követelni. Ez a vezetők feladata. A postai munka rendszerében, kezdve a felvételtől a kézbesítésig, számos mérőszám van. Figyelik-e ezt a tevékenységet, s jelzik-e, ha valahol baj van?

Budapest és néhány vidéki nagyvárosban a fel- és leadásban nagy hullámmozások jelentkeznek. Ezeknek a kezelésére is ki kellene dolgozni a tennivalókat. Igaz, vannak már megoldások, de az egész mechanizmus még nincs rendszerbe foglalva. Ezért alapvető feladatnak tartom, hogy jobban ismerjük meg a működési feltételeket. S jobban oda kell figyelni az egyre erőteljesebben jelentkező konkurenciaharcra, aminek a környezése már érezhető hatását.

A Magyar Posta Rt. múlt évi gazdálkodásáról szóló tájékoztatót összegezve, jóleső érzéssel állapította meg: — A mintegy kétmilliárdos nyereség tette lehetővé, hogy már decemberben átlag 18 százalékos bérfejlesztést hajthattunk végre. Beruházásokra pedig közel ötmilliárd forintot fordítottunk. Úgy gondolom, hogy ez jó eredmény, de azzal már nem lehetünk megelégedve, hogy ebből a tekintélyes összegből túl sok ment téglára. Nem vagyok benne biztos, hogy nekünk szükségünk van ennyi új épületre, s főleg kispostára. Ezért a jövőben azt is körülbírást kellene megtervezni, hogy hol indokolt új postát építeni, vagy hol lenne célszerűbb a meglévő korszerűsíteni, esetleg új technológiát alkalmazni. A szakma gyengeségének tulajdonítom azt is, hogy az utóbbi években a technika fejlesztésére sem tudtunk megfelelő javaslatokat kidolgozni. Nekem ez úgy tűnik, mintha csodára várnánk. Ha nem akarunk lemaradni, a csodavárás helyett lépni, cselekedni kell.

— Lépni, de hogyan? — tette fel a kérdést, majd a választ is megfogalmazta az elnök-vezérigazgató: — Elsősorban úgy, hogy a piacot jobban meg kell ismerni. Sajnos erre eddig nem sok időt fordítottunk. Legalább ilyen fontos, vagy talán még fontosabb az átfutási és a várakozási idők csökkentése. Egyről sohasem szabad megfeledkezni: a postánál a mérce a fogyasztó, a mérőszám pedig az elégedett ügyfél. Ezt azért tartottam fontosnak hangsúlyozni, mert felméréseink sem százszázalékosak. A forgalom figyelemmel kísérése pedig önmagában nem elég a minőség javításához, a fogyasztók, ügyfeleink bizalmának megnyeréséhez. Legalább ennyire fontosnak tartom, hogy a piacon elérjünk minden megszerzhető javadalmat. A hírlapterjesztésben már megtörtént a piacvesztés, ha nem leszünk résen, a fiókberlő vállalkozók is elviszik előlünk a növekvő piac egy részét. De mondhatnám azt is, hogy a nyomtatványoknál is nagyobb a forgalom annál, mint amennyit mi megszerzünk belőle.

A részvénytársaság elnök-vezérigazgatója, rátérve az 1994. évi feladatok ismertetésére, mint legfontosabbat a pénzforgalmi fejlesztést említette. Azt

(Folytatás a 3. oldalon)

Paktum

A kölcsönös érdekekre épülő, a felek kompromisszumkészségével születő, a kiegyezést, a megállapodást jelentő szó újból felbukkant közéletünkben. Újból, mondom, mert nem ma hallunk róla először, találkoztunk már vele régebbi és legújabbkori történelmünk során. Ismeretes a Bethlen-Peyer paktum, frissen él még emlékeztünk az MDF-SZDSZ paktum, amelyet azért kötött 1990. április 29-én a két párt, hogy „a demokratikus intézmények stabilitását és az ország kormányozhatóságát érintő közjogi kérdésekben egyetértésre jussanak”. Ennek a megállapodásnak az első pontja mondta ki egyébként a társadalmi viták intézményének megszüntetését.

Most másfajta paktum lehetőségéről hallunk, olvasunk. Olyanról, amely az MSZOSZ szocialista-szociáldemokrata platformja és az MSZP együttműködéséből nő ki és körvonalazódik. A szakszervezetek fórumain, az érdekvédők megnyilatkozásaiból és a Szocialista Párt gyűlésein mind sűrűbben esik szó ilyen megállapodás szükségességéről, tervéről. Nagy Sándor többször hangsúlyozta: bárki nyeri is a választásokat, az MSZOSZ átfogó gazdasági, szociális paktum megkötésére törekszik az új kormányval. Horn Gyula és az MSZP más vezetői hasonlóan nyilatkoznak: amennyiben pártjuk kormánytényező lesz, szorgalmazza majd a megállapodás elkészítését. De nemcsak a szocialisták dédelgetnek ilyen elképzelést. Az utóbbi időben a liberálisok és a kereszténydemokraták is úgy vélekednek, hogy május 8-a után hasznos lenne egy átfogó megegyezés az érdekszervezetekkel.

Mi lehetne a gazdasági, szociális paktum tartalma? A dolgok mai állása szerint a megállapodás tartalmazhatná a foglalkoztatás problémáit, a munkanélküliség kezelésének kérdéseit, a bérpolitikai irányokat, a szociális helyzet javítására vonatkozó elképzeléseket, a családok, a nyugdíjasok életével összefüggő tennivalókat. Szakszervezeti nézőpontból tekintve egy ilyen megállapodás munkavállalócentrikus lenne. Magába foglalná a gazdasági élelmiszer-ellátást, feladatokat. Nem ígéretekre épülne, de elősegítené, hogy a munkavállalók képviselői érdemi szereplői legyenek az intézményes érdekegyeztetésnek. Garantálhatná a folyamatos párbeszédet a hatalom és érdekképviseletek között, biztosíthatná az igazságosabb közteherviselést, az esélyegyenlőséget, a szociális partnerség gyakorlati érvényesülését, a társadalmi békét. S ez hasznos lenne az államnak, a munkaadóknak és a munkavállalóknak egyaránt. Az egész társadalom érdekeit szolgálja.

Ezek természetesen még csak nyers elképzelések, távolról sem kiértékeltek, végleges elemei egy paktumnak. Ennek kölcsönösen elfogadható tartalmát még az arra illetékeseknek ki kell munkálniuk. Számolva a parlamenti választások eredményei által kialakult konkrét helyzettel, a politikai pártok erőviszonyaival, hiszen a megállapodás létrejötte és tartalma attól függ, hogy ki győz és milyen arányban, milyen kormánykoalíció alakul, azt is be kell kalkulálni, hogy egy ilyen paktumban a szakszervezeteknek nemcsak igényei, de vállalt kötelezettségei is lesznek. Például olyanok, hogy követeléseikben önmérsékletet tanúsítsanak, azokról kiszűrjék a demagógiát. Kérdés persze, hogy ez mit jelent majd konkrétan? Mindenesetre kemény vitákra, szikrázó érdekküzdőkre vannak kilátások.

Már most érzékelhető, hogy nem lesz könnyű tétő alá hozni ilyen gazdasági, szociális megállapodást. Nemcsak azért, mert a paktumnak vannak ellenzői, nem pusztán azért, mert még sok a nyitott kérdés, hanem azért is, amit már most bizonyosra vehetünk, azt, hogy válságos helyzetben van a gazdaság. Csökkent mind az ipari, mind a mezőgazdasági termelés. Nem javult a gazdaság teljesítő-képessége, hatékonysága, versenyképessége. Romlott az egyensúly, nőtt a külső-belső adósság. A tartalékok kimerültek, terjed a szegénység. Mértékadó szakértők előrejelzései szerint idén és a jövő évben nem növekszik a reálbér, nem csökken az infláció, nem nőnek a beruházások.

Csak egy sikeres válságmenedzselés után következhet az élelmiszer, a felemelkedés. Addig a fent jelzett kör-mény realitásokkal és nehézségekkel kell számolnunk. Ebben a környezetben, ilyen talajon gondolkodhatunk egy gazdasági, szociális paktumban. Ha egyáltalán kell majd, ha egyáltalán lehetséges lesz.

Kárpáti Sándor

BARÁTOK, BARÁTOKNÁL

Az osztrák postászsakszervezet delegációját látta vendégül a PDSZ Sopronban egész napos megbeszélésen, melyen részünkről szakszervezeti titkárok, illetve Mundruczó Kornél vezetésével a szakszervezet központjának munkatársai vettek részt. Az oda-vissza kérdés-felelek megbeszélés lényege, az egymás minél jobb megismerésének igényelt ténye volt mindkét oldal részéről. Több jel szerint ez maximálisan sikerült. De hogy ez ne csak az általánosságok mezéjén mozogjon, a következőkben olvassák el az osztrák delegáció vezetőjével, J. Pinter úrral folytatott beszélgetést.

— Nem ismerem az osztrák posta felépítését, nevezetesen azt, hogy a hagyományos posta, illetve a távközlés egy vagy pedig két cég.

— Nálunk ez egy cég, és egyelőre kicsi a valószínűsége annak, hogy szétváljon. Struktúráváltás lesz ugyan, de ez nem szétválást jelent.

— Talán érdekes önnek, ha elmondom, hogy az ebben illetékes magyar miniszter nemrégiben egyértelműen azt nyilatkozta, a magyar postát nem lehet privatizálni, az állami Rt. kell maradjon.

— Mi is ezen a véleményen vagyunk. Ez a „mi” a szakszervezeti véleményt is tükrözi. Meggyőződésünk, az osztrák postának többségi állami tulajdonban kell maradnia.

— De gondolom, azt nem el- lenzik, hogy egy-két szolgálta- tás a privát szférába kerüljön.

— Természetesen van jó pár lobby, amely szeretné, hogy azok a szolgáltatások, melyek nyereséggel járnak, privát le- gyen.

— Naná, hogy szeretné, a rá- fizetés pedig maradjon az ál- lamé...

— Pontosan erről van szó.

— Erről tudnék önnek egy hazai példát is mondani, amely az újságterjesztést érinti, s na- gyon úgy tűnik, negatív példa- ként fogjuk emlegetni. De úgy gondolom, most már beszél- jünk a szakszervezetről. Ön sze- rint jó, illetve „megéri” szak-

szervezeti tagnak lenni Ausztri- ában?

— Én inkább azt mondanám, szükséges. Különösen azért, mert azok az akadályok, melyek most Európában jelen vannak, csak erős érdekvédelmi képvi- seletekkel vihetők át. Arról nem beszélve, hogy ki védi meg azo- kat az embereket, akik az előbb említett részleges privatizáció „eredményeként” munkanélkü- livé válnak?

— Kérem, tájékoztasson ar- ró, hogy mi történik azokkal a szakszervezeti emberekkel, akik egy adott közösségen belül a közösség érdekében erőtelje- sen hangot adnak nemtetszé- süknek. Nem kell félniük a re- torzióktól?

— Természetesen az ilyen embereket meg kell védenünk. És nem kell félniük. Ilyen embe- rek elbocsátása nálunk képte- lenség.

(Folytatás a 3. oldalon)

(Hunyadi Erzsébet rajza)

Képekben az MSZP-kongresszusról

A Magyar Szocialista Párt február 27-én, vasárnap, a Budapesti Nemzeti Sportesernőben tartotta kongresszusát. Horn Gyula pártelnök méltóan tartotta, de a bírálókat sem nélkülöző helyzetértékelést adott, egyrészt az ország gazdaságáról, másrészt a párt programjáról. A hatalom gyakorlóinak joggal vetette a szemébe, hogy az átalakulás bonyolult folyamatát ideológiai szempontok szerint vezényelték. A magánosítás címén bőkezűen vagyontokat osztogatnak, ismeretlen forrásokból milliárdokkal töltenek fel MDF-es alapítványokat. Egyes vezetők ugyan tiltakoznak ellene, de most már bizonyosra vehető: a következő kormány üres államkasszával, sokszorosan nagyobb költségvetéshiánnyal, kétszer akkora belső adóssággal kezdheti meg működését.

Az MSZP országos listáján harmadik helyen jelölt Békési László országgyűlési képviselő, kapcsolódva a pártelnök értékeléséhez, cáfolta a kormány sikerpropagandájának állításait, mondván: a gazdaság esélyképessége nem javult, drámaian csökkent az export.

Nagy Sándor, az MSZOSZ elnöke — a szocialista párt országos listáján a második helyen jelölték —, azt hangsúlyozta, hogy a szocialistákon kívül nincs még egy párt, amely választ tudna adni az ország legégetőbb gondjaira. Ez a legfőbb magyarázata az MSZP-MSZOSZ együttműködésének is. Az MSZP kongresszusára a vita lezárása után jóváhagyta a párt országos listáját, melyben több szakszervezeti vezető neve is szerepel.

Békési László

Nagy Sándor és Szekeres Imre

Horn Gyula

Vendégek a kongresszuson

Szakszervezeti vezetők

Munkavállaló-barát politikát

Jegyzetek a munka világáról

Az MSZOSZ nyugdíjas választmányának ülésén azt is megkérdézték az előadótól, hogy mi emelte föl Svájcot, mi a svéd modell lényege, titka? Kopátsy Sándor közgazdász-professzor, a Nyugdíjbiztosítási Önkormányzat képviselője a két ország jólétének forrásai között — a háborúk elkerülése, az oktatás színvonala, a szorgalom, a beosztó életmód mellett — első helyen említette a hatalmi egyensúlyt. Azt, hogy — az erős szakszervezetek létrejöttével — egyenrangúvá váltak a munkavállalók, a munkaadók és az állam.

Ez ugyanis az intézményesített érdekegyeztetés feltétele, a gazdasági, társadalmi demokrácia fontos része, a társadalmi béke biztosítója. Márpedig a gazdaságot konszolidálni csak konszolidált társadalomban lehetséges. Ennek tudatában állíthatjuk, hogy a közeljövő Magyarországnak életében az egyik döntő kérdés az lesz, hogyan alakulnak a dolgok a munka világában.

*

A bérből és fizetésből élő dolgozókat, a pályakezdő fiatalokat, a nyugdíjasokat, a munkanélkülieket, a nagycsaládosokat — a kialakuló piacgazdaság számtalan látványossága közül — mégiscsak az érdeklő legjobban, hogy lesz-e munkájuk, miként alakulnak a keresetek, a jövedelmek, a munkavégzés körülményei, magyarul: *hogyan tudnak megélni*. Ezért most, a választási kampány kellős közepén az érdekvédők arra figyelnek elsősorban, hogy melyik politikai erő hogyan viszonyul a munka világához. A megítélés mércéje mindenekelőtt az, hogy a pártok programjai valójában tükrözik-e a gazdasági, szociális helyzetet, a megélhetés gondjait és megfelelő válaszokat adnak-e, megnyugtató megoldásokat kínálnak-e az életkörülmények javításához. Bizonyosra vehetjük, hogy ez lesz a szavazás első számú szempontja. *(Érzi ezt a pártok is, mert az utóbbi időben legfőbbjük a gazdasági, szociális problémákra helyezi a hangsúlyt.)*

*

Amikor a munka világáról beszélünk, akkor azon nemcsak azt értjük, hogy miből hogyan tudunk megélni, hanem azokat az eszközöket és lehetőségeket is számba vesszük, amelyek biztosítják a munkavállalói érdekvédelmet, az olyan értékeket, mint a társadalmi igazságosságot, az esélyegyenlőséget és a szolidaritást. Ily módon a foglalkoztatáspolitikával, a bér- és szociálpolitikával együtt a munkajog, a munka humanizálása, a munkabiztonság, a munkaintézmények is szerves részei a munka világának. Nem beszélve a munka világának olyan szereplőiről, mint a munkavállalók és a munkaadók érdekszervezetei.

Munkavállalói nézőpontból azért fontos kérdések ezek, hogy az átalakulás, a gazdasági modernizáció folyamatában ne csak a tökéletes érdekei előtt nyíljon szabad út, hanem azoknak is legyen esélyük érdekeik képviseletére, akik csupán munkaejüket tudják a piacra vinni. Számolni kell ugyanis azokkal, mi több, tudatosítani szükséges, hogy a munkavállalók és a munkaadók nem egyformák az esélyeik, lehetőségeik.

Nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a munka világa sok tekintetben sajátos terület. Ezen a terepen nem alkalmazhatók egy az egyben a polgárjogi szabályok. Ezen a területen kevés az önvédelem, szükség van a kollektív munkaintézmények által nyújtott védelemre is. Arra, hogy a jog garanciái a munkavállalók oldalán jelenjenek meg.

*

A fentiek ismeretében kérdezzük meg, milyen a helyzet nálunk, mit mutatnak a jelenlegi állapotok! Megszülettek olyan átfogó törvények, mint az új Munka Törvénykönyve, a közalkalmazottak és a köztisztviselők jogállásáról szóló törvények, a szociális törvény, megtörtént a foglalkoztatás, a munka- és egészségvédelem törvényi szintű szabályozása. Rossz a jóban, hogy egyik sem lehet hosszú életű, mert mindegyik magán viseli a piacgazdaság konfliktusaiból eredő ellentmondásokat, a sietség jegyében: hibásak, hiányosak, pontatlannak, többértelműek, következőképp sok vitára adnak alkalmat a gyakorlatban.

Nem született meg viszont a munka- és egészségvédelem nemzeti programja. Részben vagy egészen megszünt a hátrányos helyzetű dolgozók (a csökkent munkaképességűek, nők, idősebbek, kisgyermekes és terhes anyák) munkajogi védelme. Nemcsak az a gond, hogy a megszületett törvényeket is felül kell vizsgálni, újra kell gondolni és alkotni, de az érvényes törvények és szabályok állami ellenőrzése is formális, hatástalan.

*

Aki tárgyyszerűen elemzi a szakszervezetek elmúlt négyéves történetét, az előtt nem kétséges, hogy a kormány igyekezett háttérbe szorítani a szakszervezeteket, különösen az MSZOSZ-t. Ezért a jogi szabályozás folyamatában sem kaptak jelentőségükkel arányos szerepet az érdekszervezetek. Az érdekegyeztetés működött ugyan, de akadozva, gyengélkedve. Az állam mint a legnagyobb tulajdonos, rátelepszik az érdekegyeztető rendszerre, kompromisszumkészsége nem kielégítő, s az is előfordul, hogy nem tartja be az ET megállapodásait. Tisztázatlan volt a kamarák jogállása is, csak most született meg a kamarai törvény. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a szakszervezetek is széttagoltak, a szakszervezeti oldalon is erős az érdekkülönbség, felemás a jogi szabályozása a költségvetési és a versenyszféra képviselő szövetségeinek.

Nem véletlen tehát, hogy nőtt a munkavállalók kiszolgáltatottsága — a hiányos munkajogi kapcsolatok okán —, gyengültek a dolgozók gazdasági és szociális érdekvédelemre való lehetőségei is. Mindez tükröződik az egyes szakszervezeti szövetségek, ágazatok és szakmák működési zavaraiiban.

Az anomáliák egyben jelzik az elvégzendő feladatokat is. A parlamenti választások olyan lehetőséget nyújtanak, amikor előtérbe lehet(ne) állítani a munka világának a problémáit, annak érdekében, hogy a következő időszakban munkavállaló-barát politika alakuljon ki és nyerjen teret. A többi között úgy és azáltal is, hogy szakszervezeti vezetők legyenek parlamenti képviselők.

— kárpáti —

Nem zárójelben mondom

Amikor Romhányi Lászlót, a híres-hírhedt Jurta Színház igazgatóját gyilkosságban való részvétel vádjával letartóztatták — melleleg azóta is őrizetben van —, egy baráti társaságban, nem feltétlenül korábbi gazdasági disznóságaiért, s hűvösre tévésének indítékaiért ítélték el. Nem ezért, hanem azért, mert egy szépek és üdvözlendőnek induló és nagyszerű értékeket felvállaló kezdeményezésnek lett hódolója. Ez pedig a határainkon túl élő költők és írók bemutatása lett volna. Nem azért, mert a külföldön összetarhált pénzeket a maga javára, a jó ég tudja, hova súlyllesztette, hanem azért, mert olyan ócska és primitív módon vágtott el ez elől az alkotók elől minden utat, hogy az elképesztő. Pedig milyen szépen indult — és ennek tanúja — sőt a plakátok tervezőjeként tevékeny résztvevője voltam én is —, aztán a bitang nagy pofára esés. Sőt a mérhetetlen csalódás, amely bizonyos esetekben sokkal több, mint az elsírók által honorárium.

*

„Rég” volt, s talán már elfelejtettem volna, ha napjainkban nem zuhan rám egy újabb mér-

hetetlen csalódást kiváltó, szépek és — bár gondokkal telnek induló — mindent felrúgó eseménysorozatnak a kiteljesülése. Hittem — és hiszek ma is — a demokráciában, hiszek az emberi jó szándékban, elfogadom a tévedések sorozatát, de azt, hogy sunyi módon a legnyilvánvalóbból is szemrebbenés nélkül azt állítsák, amit állítanak, már képtelen vagyok tolerálni. Nem, még akkor sem, ha nemzetellenesnek titulálnak, ganénak, ócska liberál-, poszt-kommunista székértelőnek. De ismerős ez a stílus... Csak most másfelől... S ki teszi mindezt? Kérem tiszteltet, őket nem tudom minősíteni — s nem azért, mert egykor sportriporterként belém agyalták a fair play szellemét — nem azért. Ezeket az embereket egyszerűen nem lehet minősíteni.

Itt valami olyasféle rafinált „játék” folyik, ami megfoghatatlan és támadhatatlan. Újkori uraink olyan bástyák mögé bújnak, ami tagadhatatlan, eszük és joghézagok paragrafusokat kihasználó felkészültségükkel minden észérvet elsöpör.

*

Mi történt a Rádióban? Tulajdonképpen semmi. Kirúgtak

129 embert, menjenek isten hírével. Országunkban 700 ezer munkanélküli van, mit csinálunk ezért ekkora cirkuszt? Ki a fészkes nyavalyát érdekeli ez a hülye, etikátlan, tehetségtelen, barom banda? A dolog onnantól lehet csak érdekes, hogy ezt az állítólagos tehetségtelenséget ki döntötte el, s honnan repültek a munkatársak? Közel ötvenen a tájékoztatási szerkesztőségéből, s mindezt egy egykori pénzügyi tisztviselő egyszemélyes döntése alapján. Aki az egyszemélyes döntést elhiszi, ráadásul a politikamentességet — a szakértelmet nem is említve —, az nem vak, nem süket, hanem mindkettő egyszerre. Milyen furcsa, hogy mióta világ a világ, zenei zsűribe süketet, filmbíráló bizottságba vakot ez idáig nem hívtak meg. Miért is tették volna? Ekkora hülyeségre csak mi vagyunk képesek.

Hülyeségre? Ó, nem. Van ebben ráció; meg az érzelmekre való irányított ráhatás, és akkor alantas demagógia, hogy az elképesztő. Illetve dehogyan az. Ki van találva. Csak a munkanélküliekkel szembeállított rádiós kirúgás sántít egy kicsit. A rádiós szakma, higgyék el nekem, valami egészen fantasztí-

kus, egy emberben összesűrített, nehezen meghatározható állapot. 100 emberből talán 10 tudná meghatározni, hogy miért szereti ezt vagy azt. Ne is tegye. A dolognak közel sem ez a lényege. Nem nagyon szeretem a „csak” meghatározást, de itt, úgy érzem, helyénvaló. Van, akit a hangjáért, van, akit a pörgő nyelvjáért, van, akit a jópofaságáért. A lapra tett rádiósok — s ez a szakma értékelése — legalább 80 százaléka mindent tud erről a furcsa, sokoldalú szakmáról. Innentől kezdve tehetségtelenségről beszélni, hát én nem is tudom, mi.

S hogy miért mertem ehhez hozzácsólni?

Talán azért, mert 18 évvel ezelőtt dolgoztam először stúdióban, aztán hosszú szünet és mostanában újra hajnalban, illetve az elmúlt évig éjfélkor hajnali négyig egyenes adásban. Napforduló volt az éjszakai műsor címe. Megszűnt. A nap azért még mindig megmaradt, sőt fordul is. Vélhetően még sokáig. Velük, akik visszatérnek a stúdiókba. Ezek az etikátlan, tehetségtelen kutyaütők, izága és káromkodó sarházak.

A kollégáim. Utált és szerettem barátaim.

— VEÉGH ÁDÁM —

„Ha nem akarunk lemaradni, nekünk lépni, cselekedni kell”

(Folytatás az 1. oldalról)

mondotta: ez olyan terület, amiről a posta nem mondhat le. Ami a fejlesztést illeti, 1 milliárd forint körüli beruházással számolnak. Folytatják a nagy hivatalok korszerűsítését, a csomagforgalom és a járműpark fejlesztését. Még a hírlap-terjesztés is szerepel a tervben.

— *Mi úgy látjuk, hogy a hírlap-terjesztésről, mindenekelőtt az előfizetési rendszer miatt, nem szabad lemondanunk* — jelentette ki. — *Érdekeinkért, a szolgáltatás eszközeivel egyaránt harcolni fogunk.* Ha azonban a terjesztés továbbra is veszteséges marad, ebből a piaci versenyből előbb vagy utóbb kilépünk, mert a nagy veszteségeket sokáig nem viseljük el. Szándékaink szerint a humán erőkre is szeretnénk többet fordítani. *A jövőben több jól képzett, a postához értő szakemberre, üzletemberre lesz szükségünk.* Erre pedig áldozni kell, miként az idegen nyelv-tudásra. Ez utóbbira szintén van már programunk. Tanulni kell a piaci módszereket is. Az idén erre is jobban összpontosítunk, hogy lépést tartassunk a fejlődéssel. Ezután a szervezetről, néhány tervezett változtatásról fejtette ki véleményét. Előljáróban leszögezte, hogy a valóságtól nem akarnak elrugaszkodni, a helyes elveket, a jó módszereket sem rugják fel. Így érvelt: — *A postának olyan szervezetet kell kialakítani, amely igazodik a piac diktálta követelményekhez.* Ez azt jelenti, hogy például az igazgatás típusú postaosztály helyett üzleti alapon kell gondolkodni. A piac ugyanis szolgáltatás típusú szervezetet kíván. A területi igazgatóságok megszüntetését nem tervezzük. A területi rendszerekre ma még szükség van,

önállóságuk azonban csökken. Ez a folyamat két-három évig is eltarthat. Üzleti típusú vállalkozásaink viszont már az idén megjelennek. Azt az elvet valljuk, hogy *ami eddig jól működött, nem szabad rosszabbal felváltani.* Terveink szerint a jövőben három fő piaci területen szeretnénk meghatározó szerepet játszani. Ezek a következők: *kommunikáció, áruszállítás, pénzszolgáltatás.*

A kommunikációban — a levélforgalom is ide tartozik — még nem veszítettünk piacot, de előbbre sem jutottunk. Az áruszállítás piacán — a csomagszolgáltatást is beleértve — hálózatunknak változatlanul jók az esélyei. A veszteségek okait azonban vizsgálni kell, s a szélsőségeket mielőbb fel kell számolni.

Ami pedig a pénzszolgáltatásokat illeti, ott már eleve számolni kell piacvesztéssel. Ebben a postának a bankok jelentik a legnagyobb konkurenciát, de a nyugdíjak postai kézbesítésének csökkenésével is számolhatunk. Ez egyelőre még csak távoli jövőt vetíti elé.

Egy gondolat erejéig a hírlap-terjesztésre visszautalva, Doros Béla a következő szavakkal fejezte be tájékoztatóját: — *Néhány héten belül kiderül, hogy a hírlapterjesztés piacán a posta mit tud tenni. Be kell bizonyítanunk, hogy mi jobbak és olcsóbbak vagyunk a konkurenciánál.*

Visi Ferenc

*

Doros Béla elnök-vezérigazgató tájékoztató előadása után került sor a Magyar Posta Rt. felügyelőbizottságába delegálható munkavállalói képviselők megválasztására.

A titkárok országos tanácsának szavazása eredményeként a jövőben ezt a felelősségteljes munkát: *Gyimesiné dr. Etsedy Sarolta*, a Szegedi Postaigazgatóság vezetője, *Mundruczó Kornél*, a Postai Dolgozók Szakszervezete titkára, *Pinczés Józsefné* közgazdász, a PDSZ miskolci területi szakszervezeti bizottság munkatársa látja el. Megválasztásukhoz őszintén gratulálunk, s eredményes munkát kívánunk!

Köszönőlevél

Tisztelt Szaktársnők!
Szaktársak!
Kedves Postások!

Ezúton is szeretném megköszönni azt a bizalmat, amit önök megválasztott küldötteik által szakszervezetünk mellett kinyilvánítottak.

Az, hogy a Posta Rt. Felügyelőbizottságába — a munkavállalók képviselőjeként — a Postai Dolgozók Szakszervezetének országos titkárát beválasztották, jelzése, bizonyítéka annak, hogy a postások, szakszervezetünk tagjai továbbra is bizalmat szavaztak szervezetünknek.

Bizalmat szavaztak annak, hogy mi továbbra is azt tartjuk elsősorú feladatunknak, hogy a postások, tagságunk érdekeit védjük, az eddig szerzett és kivívott, törvényekben és szerződéseinkben rögzített jogainkat óvjuk.

Továbbra is korrekt együttműködést kívánunk mind a Posta Rt. szintjén, mind a területi szinteken a partner szakmai vezetőkkel.

Továbbra sem akarunk a PDSZ-en belül utat engedni a szélsőséges és kirekesztő szándékoknak.

Továbbra is meghatározó jelentőségűnek tartjuk szakszervezetünk egységéből fakadó erőt, és azokhoz a tagjainkhoz való kötődésünket — viszonyosági alapon —, akik a Posta Rt. által alapított rt.-kben, kft.-kben dolgoznak.

Köszönöm szakszervezetünk és személyem irányában mutatott bizalmukat, azt, hogy a törvények adta lehetőségekkel élve a Posta Rt. Felügyelőbizottságában képviselhetem a postásokat.

Budapest, 1994. március 8.
Tisztelettel:
Mundruczó Kornél s. k.
PDSZ országos titkára

Barátok, barátoknál

(Folytatás az 1. oldalról)

— Milyen létszámú az osztrák postászsakszervezet?

— *Tíz év óta stabilan 50-60 ezer közötti a létszám.*

— Szép szám, és ha jól tudom, az osztrák szakszervezetek 150 évesek.

— „Csak” 100, és ennyi év után elmondhatjuk azt, hogy az emberek részüknek érzik a szakszervezeteket.

— Nyilván ismeri a mi problémánkat, melynek az a lényege, hogy bár a mi szakszervezetünk sem most alakultak, az új és jó pár éve újjászerveződött felállást még mindig összemossák a valamikorival.

— Természetesen ismerem, és az a véleményem, hogy mindenki tanulhat a történelemből, s a régi tisztségviselők, akik ismerik a struktúrát, könnyebben szervezhetik az újat. Persze azt ki kell zárni, hogy a régi emberek minden további nélkül képviseljék az új szakszervezetet.

— Lehet, sőt majdnem biztos, hogy a magyar szakszervezeteket ezért nem vették fel az ITP-be. Volt egy olyan vélemény, hogy ez nem egy demokratikus szakszervezet. Ugyanakkor például egy román, tagsszággal alig rendelkező szervezet tag lett. Persze itt kereshető a francia odairányuló szimpátia s a magyarok iránti ellenszenv. Mi erről a véleménye?

— Köszönöm, hogy feltette ezt a kérdést, és a következő tájé-

koztatást tudom adni. *A német kollégák és mi, osztrákok nagyon erősen önök mögött állunk.* Nagyon jól tudjuk, hogy a mostani magyar szakszervezeti tisztségviselők demokratikusan megválasztott emberek, de sokan vannak a nemzetközi szervezetben, akik információhiány miatt nem, vagy rosszul ismerik a helyzetet. *Nekünk egyértelműen az a véleményünk, hogy a PDSZ-t fel kell venni a nemzetközi szervezetbe.*

Ezt különben a nálunk látogatást tevő ITP-delegációnak is elmondtuk.

— Pinter úr, mit szól ahhoz, hogy Magyarországon már-már hisztériás rohamot váltott ki a kormányzó pártok részéről, hogy szakszervezeti vezetők is indulnak a parlamenti választásokon?

— Nálunk ilyesmi elképzelhetetlen. Hosszú idő óta a szoci-

ális miniszteri tiszteket például szakszervezeti érdekeltségű ember vezeti, legyen bármilyen kormány. A parlamentünkben különben 10-15 szakszervezeti érdekeltségű képviselő foglal helyet. És ez nagyon fontos, mert ha nincs képviselőnk a törvényhozásban, hogyan védhetnénk érdekeinket?

— Rádadásul ők nyilván jobban értik a munkajogot, mint egy olyan képviselő, aki szakmáját tekintve orvos, válóperes ügyvéd vagy akadémikus.

— Teljesen nyilvánvaló.

— Pinter úr, beszélgetésünk befejezéséig: nem furcsa az, hogy önök, akik szomszédaink, jó barátok, sokszor értetlenül állnak a magyarországi történesek előtt?

— Valóban furcsa.

— **Veégh**

Pölcz Ferenc, a találkozó házigazdája

Szakszervezeti kollégák Ausztriából

Megkezdődtek az új KSZ tárgyalásai

A területekről összegyűjtött javaslatok alapján szakértők bevonásával, mintegy egyéves előkészítő munka után, a Postai Dolgozók Szakszervezete összeállította és decemberben átadta az új szerkesztésű kollektív szerződés tervezetét a Magyar Posta Részvénytársaság vezérigazgatóságának.

Mérőföldkö ez szervezetünk életében, hiszen először fordult elő, hogy nem a szakmai javaslatra vártunk, hanem önálló tervezet átadásával kezdeményeztük a tárgyalásokat.

A hatékonyság érdekében a tárgyalásokat több blokkban folytatjuk. Külön témakörbe csoportosítottuk azokat a javaslatokat, melyekben az érdekképviselők, illetve a szakma évközi módosítást tart szükségesnek. Ezek többek között a szociális juttatások témakörét, illetve a hírlapkészbesítők bérrendszerét stb. érintik.

Az új rendszerű kollektív

szerződés tárgyalásainak eredményeként várhatóan a második félévben kerül sor a dolgozói viták lebonyolítására.

A tárgyalásokról, a műhelymunkákról, a testületek útján

folyamatosan tájékoztatni fogjuk önöket. Javasataikat továbbra is várjuk és munkánk során törekszünk azok érvényesítésére.

Megalakult a hírlapterjesztők szakmai tagozata

A tagozat a Postai Dolgozók Szakszervezete Alapszabályában biztosított lehetőségekkel élve segíteni kívánja, hogy a hírlapterjesztés területén dolgozók érdekei a megfelelő szinteken megjelenjenek és érvényesüljenek. A Pécsen megtartott let képviselőjének, a PDSZ alakuló ülésén, többek között kinyilvánították, hogy Patay Árpádot, a PANNON HÍRKER Rt. ügyvivőjét választották meg.

tén szerveződő, működő szakszervezeti szervezetek csatlakozását a tagozathoz. Az ideiglenes ügyvivői tesztet a tagozat megbízott ügyvivőjének a Budapesti HÍRKER Rt. tsz-b-titkárát, *Meszlényi Ferencet*, a testület képviselőjének, a PDSZ alakuló ülésén, többek között kinyilvánították, hogy Patay Árpádot, a PANNON HÍRKER Rt. ügyvivőjét választották meg.

Gyimesiné dr. Etsedy Sarolta

Mundruczó Kornél

Pinczés Józsefné

Országjárás, Országjárás

Segít a telefon

(1170-170)

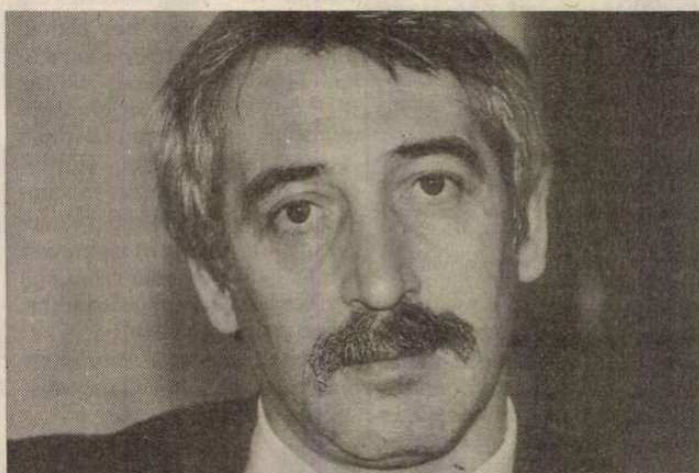
Az utóbbi időben az egyre-másra változó telefonszámok miatt többször voltam kénytelen a tudakozót hívni, s anélkül, hogy ünnepi fátylasmenetet szerveznék a kért adatot közlők tiszteletére, úgy vettem észre: valami nagyot változott. Nem mintha korábban alapvető gondjaim lettek volna — a kért tájékoztatást mindig megkaptam —, de mostanában valahogy eszembe sem jut az, hogy a szám megkeresésekor lidérc-

laszthatnának, mert igen csinos lányok-asszonyok találhatók az egymás mellett sorakozó munkaasztalok mellett. S na persze fiúk is, de az őket érő ajánlatokról elfelejtettem érdeklődni... Természetesen nem is ez a lényeg, hanem az, hogy az információs szolgáltató magyar adatokon kívül nemzetközi adatokkal is szolgál, telefaxadatok közöl, ébreszt és üzenetet is közvetít. Ez utóbbit különösen kedvelik, mert nagyon sok ked-

Új helyen a 03

Nincsenek adataim, hogy távbeszélő-készülékének hibája, vagy annak tartós némasága miatt hány ember kapott gutaütést hazánkban, azt viszont biztos tudom, aki valamilyen ok miatt nem tud telefonálni, attól igen nehéz tárgyalagos vagy toleráns viselkedést elvárni. Lehetne lehetne, de érzésem szerint ez ritkán „jön össze”. Ilyenkor aztán habzó szájjal szidja a postát — melynek már régóta semmi köze sincs hozzá —, s mindenkit, akit illetékesnek vél. Aztán tárcsázza a 03-at, elmondja vagy elordítja panasza, aztán vár, hogy minden jóra forduljon. S ha ez nem törté-

Az üzemtechnológiai diplomával rendelkező, Berettyóújfaluból indult Falus Ferenc — saját bevallása szerint is — az újhullámos Matáv-gárdához tartozik, és naiv módon első mondataiban az Offline és az Online közötti különbségről szeretne tájékoztatni, s egy PDP 1184 „valamiről” is beszél, de hamar tisztáztuk, hogy a tyúk jobban ért az ábécéhez, mint én a nevezettekhez, így aztán hamar témát váltottunk. Inkább arról beszélgettünk, hogy a hibát bejelentő átlagos várakozási ideje 30 másodperc, s a várakozás ideje alatt szóló zenét hetente változtatják, s az erről szóló tör-

nik meg, nagyon rövid időn belül újra tárcsáz, s talán (?) még ingerültebb. Pedig az újabb bejelentés már teljesen fölösleges, az ügy elindult a maga útján, a hiba elhárítása már régóta folyik, s mikéntjéről függően sajnos esetenként nem a pillanatok műve. Itt „csak” a 03-as számra beérkező panaszok közvetlen ügyintézése folyik, műszakonként általában 50 kezelő tevékeny közreműködésével. A „tevékeny” szó itt valóban tevékenységet takar, mert a felvők nemcsak a bejelentést regisztrálják és továbbítják, hanem a hiba milyenségétől függően azonnal elhárítanak.

Túlzás lenne azt állítani, hogy mikor Falus Ferencet, a Matáv Rt. Távbeszélő Hibabejelentő Üzemének üzemvezetőjét felhívtam, hogy szeretnék látogatást tenni, örömeiben elsírta volna magát, de mikor fogadott, megértettem az okot. Nevezhetném riporter szerencsének is, de az üzem újszólván első munkanapján kértem bebecsátást, ilyenkor pedig a kívülálló csak fölösleges elem-

ténet sem nélkülözi az emberi furcsa megnyilatkozások ismérveit. Korábban a rádióban is szóló zene szólt, dühödt ellenkezést kiváltva, mert volt olyan telefonáló, aki tiltakozott az ügynevezett könnyűzene ellen, és magyar nótát követelt, sőt olyan is, aki nehezményezte, hogy az elhangzó számok címeit miért nem mondják be... Erre aztán igazán nem tudom, mit lehet mondani. Talán csak annyit, mókás egy szerzet vagyunk mi emberek...

Erről egyébként egy alig két hete itt dolgozó ifjú hölgyet is kérdeztem, aki elmondta, ő bizony még véletlenül sem kezd vitába senkivel, ha a hang agresszív, kötekedő és érthetetlen, áttétálja csoportvezetőjére. Napi munkaideje 7 óra 10 perc, ebből 45 percet azzal tölt, amivel akar, fizetése bruttó 20 000 Ft, de ez két-három hónap elteltével a pótlékokkal nettó ugyanennyivé válhat.

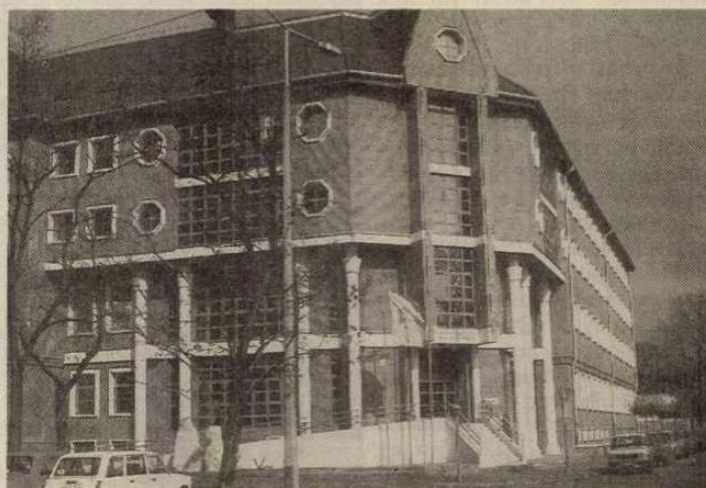
Végül képtelen voltam egy kajánkodó kérdést nem feltenni Falus Ferencnek. Ez pedig a különféle titlust viselő emberek

Becsületére legyen mondva, mikor leültünk beszélgetni, ennek még nyomát sem találtam. Persze miért is egy olyan munkahelyen, ahol a Lágymányosról történt átköltözést olyan profi gyorsasággal oldották meg, hogy csak kalapot lehet emelni előttük. „No igen, hiszen ez a dolguk” — mondhatná bárki, s ebben van némi(?) igazság, de azért jólesik leírni, hogy valami pontosan és a kívánalmaknak megfelelően történt.

sürgősségi hibaelhárítást kéri vagy követelő telefonjaira vonatkozott. Nevezetesen: élvez-e valaki előjogot az átlag „mezei” honpolgárral szemben. A válasz az is-is fogalom körébe utalható. Az persze teljesen nyilvánvaló, hogy egy jelentős közintézmény hibája esetén gyorsabb intézkedés történik, de azon túl, hát... Szóval nem könnyű kérdés. Ráadásul a bejelentő fontossága mögött jókora mese is lapulhat.

Biztos, hogy van benne igaz-

ság, ezen kár vitatkozni, de talán tanulságként a saját példámmal bizonyíthatnám a selektálás józan megítélését.

Várban lakó 86 éves édesanyámat három napon át hiába hívtam, s az vesse rám az első követ, aki ilyenkor nem valami rosszra gondol.

Mint később kiderült, „kissé” leejtette a készüléket, ő tudott hívni, én őt nem. Mit tesz ilyenkor a „protekción”? Közvetlenül kértem a Krisztinát a javításra, s a javításhoz szükséges csatlakozót, mikor édesanyám életkorát említettem, hangjából ítélve azonnal és rögtön küldte volna a szerelőt. Ez akkor és rögtön nem sikerült, „csak” 2 óra múlva. Meggyőződésem, nem

azért, mert „házon belüli” vagyok.

S mielőtt bárki arra gondolna, hogy a Krisztinát összekeverem a Petneházy utcai „03”-mal, csak azt szeretném elmondani, hogy erről szó sincs.

Csupán azt szerettem volna érzékeltetni, hogy ahol érzékeny és megérett emberek dolgoznak főt és lent, ott előbb vagy utóbb helyére kerülnek olyan dolgok, melyek mélyéről ebben a komputerizált világban észre lehet venni az emberi arcot is. S ennél remekebb dolgot még elképzelni sem tudok.

Még akkor is, ha tudom, a Matáv Rt. telefonos szolgáltatásai nem az arcra, hangra, hanem a minél jobb ügyintézésre helyezik a hangsúlyt...

2676-767

— a közszolgálati

Valamikor — emlékezetem szerint réges-rég — működött a postának egy speciális szolgálatása, a különleges tudakozó. Aztán néma csend, s egy ismerősöm mesélte, hogy bizony az volt, nincs.

Tévedett, most van, igaz, 1990. szeptembere óta Közhatalmú Információs Szolgálat néven a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár felügyelete alatt. Ezután úgy gondolom, logikus a kérdés, miért pont ott? A válasz is logikus. Azért, mert a posta és távközlés szétválása után a Matáv ilyen irányú tevékenységére nem vállalkozott. Hogy miért nem, azt hiszem, ma már teljesen felesleges kérdés. Beszéljünk inkább a jelenről, megjegyezve, ilyen szolgálat nélkül egy ország fővárosa sok érdeklődő embert kergethet értelmetlen és felesleges információ kereső rohángálásba, pénzt és időt rabló telefonálgatásba.

A telefonos szolgáltatás tehát ismét működik, hála a Mindenhatóknak, vagy talán inkább egy okos felismerésnek, melynek az a lényege: hát hol a csudába ne tudnának ezer — sok ezer — dologra felvilágosítást adni, ha nem egy 5 millió kötetes közszolgálati könyvtárban? S lőn a 267-67-67-es 8 munkatárssal, közhasznú információ adatbázissal, mely ma már több mint 15 ezer tétele tartalmaz, továbbá 6 millió feletti bethelyet és megközelítően 600 ezer — elsősorban Budapestre vonatkozó — adatot. A napi növekedés 50—100 tétel. Az információs szolgálat az Infokor Kiszövetkezet által elkészített Textár-programmal dolgozik, amelyet a könyvtár számítógépes osztálya alakít, ma is az igények figyelembevételével. A feldolgozás több mint száz témakörre terjed ki, a lakossági igényeknek megfelelően, átfogva az élet szinte minden területét.

A számítógépben elsősorban az „időtálló” közhasznú adatok vannak, valamint azok az aktuális adatok, amelyek iránt várhatóan egy adott időszakban rendkívüli módon megnő az érdeklődés.

Jelenleg öt számítógép segíti a munkát. Egy számítógép az amerikai továbbtanulási tájékoztatást szolgálja, mert a szolgálat részeként itt működik az Amerikai Továbbtanulási Tájékoztatói Központ is, ahol a távoli földrészen tanulni kívánóknak adnak felvilágosítást. Ezenkívül közlönyolvasó, s az előjogszabályokról tájékozódhatnak az érdeklődők.

Olyan intézményszolgáltatás ez, amelyről nyugodtan elmondható az a talán nagyképűnek, közhelynek minősíthető jellemzés, hogy a mindennapi élet útjában tartja kezét, illetve, bocsánat, emberi és gépi memóriaegységét.

Minderről Sándor Ottóné, a szolgálat vezetője beszélt nekem olyan hévvel és lelkesedéssel, amely csak a munkáját rajongásig szerető emberek sajátja. Tökéletesen megértettem és egy olyan megismeréssel lettem gazdagabb, amely nemcsak nekem, hanem a sorokat olvasóknak is iszonyúan sokat segíthet közhasznú ügyekben. Istenem, hányszor, de hányszor dühöngtem, hogy nem tudok például egy vízvezeték-szerelőt találni, és napjaink pocskékul összeállított telefonkönyvében egy utazási irodát megtalálni, vagy urambocsát, hol található egy olyan vendéglő, amelyik valamilyen speciális ételsorra szakosodott. Félreértés ne essék, nem elefánpörköltre gondolkodom...

Mostantól kezdve hívom a 267-67-67-et, s egyszer talán még azt is megkérdezem, ki volt Sobri Jóska utolsó szeretője. Csak egyre kell vigyázzak. Az információs szolgálat csak hétfőtől péntekig, 9—21 óráig működik. Szombat-vasárnap nem.

Atyavilág, mi lesz velem vasár- és ünnepnapon?

Végezetül egy nagyon halk és prózai kérdés.

Nem kéne ezt a Matáv Rt.-nek kicsit jobban támogatni? Nem Sándor Ottóné sugallta kérdés ez, becsületszavamra mondom. Mondhatnám úgy is, csak úgy eszembe jutott...

— V. Á. —

Országjárás, Országjárás

Matáv-farsang Debrecenben

Nagy Sándor és Kovácsné Á. Mária

Farsangi mulatságot rendezett a Matáv debreceni szakszervezeti bizottsága a nagyerdei postás üdülőszállóban. Először — mint Nagy Sándor szakszervezeti titkár nyitóbeszédében elmondta —, de reméli, nem utoljára, s ennek alighanem a következő években is lesz folytatása. Nem kell különösebb jóstehetséggel megállapodni; ennek minden realitás esélye megvan, mert az idej mondhatnám úgy is: *a hagyományteremtő rendezvény igencsak jóra sikeredett*, s a résztvevők — akik a régió majd minden területéről érkeztek — láthatóan kitűnően érezték magukat, ahogy mondani szokás: látástól Mikulásig. Persze, miért ne így történt volna?

Az ilyen rendezvénynek három alapvető eleme van: *jó szervezés, jó kiszolgálás, és némi jókedv*. Debrecenben ebből egy sem hiányzott, s a szervezést végző szakszervezeti titkárnak sem kellett attól tartania,

hogy hazaindulván megkövezik, legfeljebb attól, hogy az egész éjjel szakadó hóesés még egy napig együtt tartja a remek hangulatban szórakozó kollégákat, s akkor valóban még virradatkor is énekelhettek volna, hogy: *„nem, nem, nem, nem megyünk mi innen el, míg minket a házigazda furkósbottal ki nem ver...”*

Végezetül: Büntetőjogi felelősségem tudatában állítom, furkósbottot nem láttam, s nem azért, mert a házigazda ez esetben házigazdáné: Kovácsné Átyim Mária igazgatóhelyettes volt, s a legkényesebb izléseket is kielégítő öltözkészítés furcsán párosult volna az emlegetett nép-nemzeti „kéziszerszám”.

Megkülönböztetve is, ma már ki használ furkósbottot...? Van annál egyszerűbb és célravezetőbb eszköz, melynek ismertetéséről — úgy gondolom — e farsangi riport kapcsán jószívvá eltekintenek.

— Veégh —

Nytótánc, előadja a Valcer táncstúdió

Jó hangulatban...

A kitűnő egysemmélyes zeneszolgáltató

A norvég modell

(Befejező rész)

A megyei képviselőlet vezetője Rolf-Thore Hildebrandt, a találkozó konzultációs részében, kérdéseinkre többek között a következőket fogalmazta meg:

— *a munkásmozgalom kifejezést globális fogalomként éljük meg, értelmezzük. A munkásmozgalom fogalmába azt is beleértjük, hogy a szakszervezeti mozgalom, szövetség (LO) saját szakszervezeti bankot tart fenn. A szakszervezeti tagok részére kedvező kamatfeltételek mellett nyújt különböző szolgáltatásokat. A közelmúltban lezajlott norvégiai bankválság egyedül ezt a bankot kerülte el.*

A norvég szakszervezeti mozgalom is éppen a szervezeti átalakulás, átalakítás nehéz, bonyolult folyamatát éli. Felismertük, hogy egy információs társadalomban elengedhetetlen a szakszervezeti struktúra átalakítása, annak érdekében, hogy a szakszervezeti tagok minél nagyobb befolyást gyakorolhassanak a szakszervezetekre, és hogy újabb és újabb szolgáltatásokat kapjanak a szervezettől.

A szakszervezet mindig a munkahelyeken szerveződik, ezek a munkahelyi szervezetek a területi szervezetekkel együtt hozzák létre, alkotják a szakmai szakszervezeti központokat. A szakmai szakszervezetek hozzák létre, alkotják az LO szakszervezeti szövetséget. Napjainkra nőtt a rétegpolitika jelentősége a szakszervezeti életben, munkánkban. Ma a szakszervezet más felelősségi szinteken jelenik meg a társadalomban, mint ötven évvel ezelőtt. Ma a tulajdonlás, az elosztási viszonyok területén kíván hatást gyakorolni a szakszervezet.

A beszélgetés folyamán az LO oktatási szakértője kifejtette: — *A szakszervezet nem felülről lefelé, hanem alulról felfelé építkezik. Az átalakulási folyamat célja, hogy ez az elv minél jobban érvényesüljön. A szakszervezeti mozgalom egész vertikumában érvényesülnie kell, hogy a tisztségviselőknek ki kell szolgálniuk a tagságot. Az alap, a legitimitás az, hogy a szakszervezeti tagság bízik a tisztségviselőkben.*

A képviselőlet vezetője az előbbi gondolatokkal egyetértve azzal zárta a konzultációt: — *Olyan szakszervezeti struktúrát szeretnénk kialakítani, amely biztosítja azt, hogy a szakszervezet jelen legyen az élet minden területén.*

A több mint háromórás tájékoztató, konzultáció után, pihentető volt az a rövid kis séta, a kora estében, a városka hőlepte utcáin, melynek végén eljutottunk aznap vacsoránk színhelyére. Vendéglátóink elmondása szerint az étterem híres mása egy XVIII. századi angol fogadónak. A krónikásnak nem volt összehasonlítási alapja, de azt a csapat többi tagjaival együtt észrevette, hogy a szénapadlások nevéhez illően valóban igazi széná volt.

A norvég kollégák szívélyessége, a fogadó megkapó hangulata, a figyelmes vendéglátás, és ingyencfalatok, az egyébként is tartalmas napra feltették a koronát.

A következő nap délelőtt — mintha csak postás- és nem

MSZOSZ küldöttség lett volna —, találkozhattunk a város Grálum negyedében lévő Postafeldolgozó Üzem dolgozóival, szakszervezeti tisztségviselőivel.

A feldolgozó üzem húsz évvel ezelőtt építették, az elmúlt esztendőben fejeződött be a kombinát teljes felújítása. A belföldi, valamint Dániából és Svédországból érkező csomag- és levélfeldolgozás és továbbítása a terminál feladata, három műszakban. A postás kollégák elmondása szerint Norvégiában a levél esetében 99 százalékos a „B” napi kézbesítés. A feladott csomagokat két napon belül eljuttatják a címzetthez, az ország távoli pontjait a sarkkörön túlra három-öt nap alatt jutnak el a küldemények. A háromszáz fős feldolgozó üzem szakszervezeti titkára az idej esztendőitől függetlenül végzi munkáját. Az üzem szakszervezeti szervezete az országos postás Kollektív Szerződés mellett, helyi független szabályozásban is rögzített a központihoz képest pluszjuttatásokat.

A postai látogatás után az ALCATEL Távközlési Világcég haldeni leányvállalatához vitt az utunk.

A nyolcvanhárom fős cégnél optikai kábeleket és nyomtatott áramköröket készítenek, állítanak elő. Találkoztunk a vállalat szakszervezeti titkárával és főmérnökével egy rövid konzultáció keretén belül.

A szakszervezeti titkár munkájukkal kapcsolatban kifejtette, hogy szakszervezeti tevékenységükben, a hangsúly ma már nem is annyira a bér-, és alkalmazotti feltételeken van, mint inkább az üzemi demokrácia formái és tartalmi kiteljesedésén. (Többet felkaptuk a fejünket a régen hallott kifejezésre.)

Minden szinten részt kívánunk venni a vállalat irányításában. Legutóbb a cég vezetőivel közösen egy sikőpontban háromnapos tanácskozáson cseleltünk eszmét a vállalat harmadik évezredben követendő stratégiájáról.

A főmérnök megemlítette, hogy a szakmai döntési rendszer, azon belül a döntési szintek reformján dolgoznak. A döntési szinteket mind közelebb kívánják hozni a munkavállalói csoportokhoz. Az egyszemélyi döntés helyett a csoportban hozott döntéseket szeretnék a jövőben elősegíteni.

A jelenlegi piramis rendszerű jövedelemrendszer helyett a döntési szintekkel szinkronban, lévő bérezési rendszert kívánják bevezetni. Hangsúlyozta, hogy a vállalat vezetése érdekelt az üzemi demokrácia kiteljesedésében, érdekelt abban, hogy a munkavállalók mind nagyobb szerepet kapjanak a döntésekben és ezáltal a felelősségben.

Fontosnak tartotta megemlíteni, a munkavállalók és a munkáltatók, és azok érdekvédelmi — érdekképviseleti szervezete között hosszú idő óta fennálló kölcsönös bizalom és tiszteleten alapuló együttműködés meglétét. Az a kijelentése, hogy a változásokat a vállalat vezetősége kezdeményezte, végképp zavarba hozott ben-

nünket, mert az itt hallottak egyébként is elgondolkodtatóak voltak.

A nap délutáni részében Európa egyik legnagyobb papírgyárával, munkásaival, szakszervezeti tisztségviselőivel ismerkedhettünk meg. A papírgyár energiaigénye kiteszi az ország össz fogyasztásának egy-egy egész öt tized százalékát. Zárt rendszerű a technológia, — minden túlzás nélkül meggyőződhetünk róla — a technológiai folyamat elején a farönk és a folyamat végén a tiszta, különböző vastagságú fehér papír.

A nyolcszázhatvan fős gyár függetlenített szakszervezeti titkára tájékoztatójában nem kis büszkeséggel mondta, hogy a dolgozók átképzésével az elbocsátások nagy részét el lehetett kerülni és a gyár különböző vezető szintjein tevékenykednek ma már azok a munkavállalók, akik az átképzésen sikeresen túljutottak.

A gyárlátogatás után este indultunk vissza oslói bázisunkra, a Helsfyr Hotelba. A következő napon, szerda délelőtt a norvég munkáltatók szövetségének központjában jártunk (NHO). A szövetségi vezető jogtanácsosa ismertette a munkáltatói szövetség és a munkavállalói érdekvédelmi szervezetek közötti kapcsolatrendszer, szabályozást, együttműködést, kiemelve az NHO és az LO együttműködésének meghatározó jellegét.

Az NHO és az LO együttműködésében 300 partner köt egymással kollektív megállapodásokat, rögzítve benne a bér, és KSZ megállapodásokat.

Norvégiában az NHO és az LO illetékességi körén túl nincs kollektív szerződés-kötési kötelezettség.

A munkáltatói szövetségből az LO székházába visszatérve, Tralnes Richard a szervezeti reform munkabizottság vezetője tartott előadást a szakszervezeti átalakulás folyamatáról. A már több éve folyó reformvita az elmúlt száz év legnagyobb szakszervezeti reformvitája. A vita során négy cél fogalmazódott meg:

- a foglalkoztatási biztonság,
- a bér és munkaügyi viszonyok,
- a jóléti állam vívmányai,
- a javak igazságos elosztása.

Milyen szervezeti forma szolgálja ki jobban a tagságot, és ezen belül az egyéni érdekek védelmét.

A reform másik fontos célja, fokozottan decentralizálni a szakszervezeti döntéshozatalt, és irányítást. Kiemelt fontosságúnak tartják, a szakszervezetek közötti szolidaritás meglétét a munkahelyen, a kollektív szerződés szerepének növelését minden szinten. Az állami felelősség erősítését. A szociális juttatások lehetőleg a kollektív szerződésekben jelenjenek meg, ne a központi költségvetés tételeiként.

Egy kérdésre válaszolva az előadó megfogalmazta, hogy a szakszervezetek, az LO nem akar párt lenni. Ugyanakkor a szakszervezeteknek legyen arról elképzelésük, hogy milyen társadalmat akarnak. Az LO és a szociáldemokrata párt közötti kapcsolatot többben „összemos-

sák”. Az ideológiai alap azonos, de a célhoz vezető út lehet más-más. *„Nekünk, mint szakszervezeteknek több pártnál is befolyást kell szerezniük, nem csak a szociáldemokrata párt-nál.”*

Ebéd után az országos békéltetőbíró Websten Reidor fogadta küldöttségünket. Norvégiában ő a király után a negyedik közjogi méltóság. Parlamenti bizottsági meghallgatás után — és ez mutatja a munkavállalói érdekvédelmi szervezetek társadalmi rangját —, az LO és az NHO egyetértésével a közigazgatási miniszter nevezi ki. Az országos békéltetőbíró intézményét törvény szabályozza. A kinevezés három évre szól, mely meghosszabbítható. Az országos békéltetőbíró mellett még tíz regionális hatáskörű békéltetőbíró végzi az egyeztetési tevékenységet. Mint már a cikksorozat korábbi részében szó volt róla, *sztrájkfenyegettségi esetről a törvény szerint a feleknek kötelező egyeztetési eljárás alá kell vetni magukat*. A békéltetőbíróknak tíz nap áll rendelkezésére, hogy a felek között az egyezséget elősegítse. Sikertelen egyeztetés után kerülhet sor a sztrájk törvényes megélésére.

Az egész ország működését érintő sztrájkfenyegettségi esetén volt rá példa, hogy a parlament határozatban döntött a konfliktus megoldásáról. A csoport egyöntetű véleménye az volt, hogy az országos békéltetőbíró tisztét olyan ember töltsön be, aki tevékenysége után méltán érdemelte ki a norvég társadalom megkülönböztetett megbecsülését. Az LO Székházba visszatérve a szövetség ifjúság körében végzett tevékenységéről hallhattunk tájékoztatót. Hasonlóan a többi európai országhoz, ott is a legnagyobb gond a pályakezdők körében a nagyarányú munkanélküliség, a társadalom pere-mére kerülés, a kábítószér térnyerése a fiatalok között. A norvég szakszervezetek az állam segítségével is, *rendkívüli erőfeszítéseket tesznek a fiatalok helyzetének javítására*.

A csütörtök esti búcsúvacso-ra után még egy nem várt esemény is történt, az utolsó éjszaka tűzriadó volt a szállodában, szerencsére csak egy függöny gyulladt ki, az egyik belföldi társaság kicsit nagyobb vigalma közepette. A szálló vendégeinek, így a magyar csoportnak is csak az ijedség okozott gondot.

Az elutazás napján vendéglátóinkkal a reggeli étkezést használtuk fel itt-tartózkodásunk értékelésére. A kötelező protokollon túl megélt tapasztalatainkra hagyatkozva mondhattuk azt, hogy rendkívül értékes volt számunkra az, amit az előadásokon hallhattunk, amit a szakszervezeti tisztségviselőkkel személyesen megbeszélhettünk. A Postai Dolgozók Szakszervezetének központjában a kollégáknak küldött üdvözlőlapon megfogalmazódott kicsit tréfásan, de talán egy kicsit komolyan is, hogy megvan szakszervezetünknek ötven éve a programja.

Csak rajtunk múlik...

(Meszlényi)

A Cházár András utcában volt egyszer egy Postás Nyugdíjas Otthon

A Cházár András utca 6. szám alatti épületet, ahol ma a József Attila középiskolai leánykollégium van, 1937-ben a Posta Nyugdíjjárulék Alap építette a posta nyugdíjas alkalmazottai részére. A Postatisztviselők Országos Kaszinója által hajdan adományozott 801 négyszögölnyi telken álló kétemeletes épületben az átadás idején 48 lakószoba volt, melyből 16 egyágyas, 30 kétágyas és 2 hatágyas. A lakószobákon kívül 6 fürdőszoba, két étterem, könyvtár, társalgó és 42 méteres hosszú fedett sétafolyosó állt a Postás Nyugdíjas Otthon lakóinak rendelkezésére. A bútorozott szobákba a lakók hozták a nagy- és kispárnákat, a paplant vagy dunnát és 3 váltás huzatot. Az egyöntetűség érdekében az ágytakarót minden ágyra a nyugdíjjárulék-alap szerezte be, s más ágytakarót a házirend szerint használni nem volt szabad.

1937. június 4-én megjelent tájékoztatóban, mely ismertetett az otthonba való bekerülés lehetőségeit, a következőket olvashatjuk: „Az otthonba való felvételt a m. kir. posta minden kincstári nyugdíjas alkalmazottja kérheti. (Oly címen, hogy

tálytól függően. Hatszemélyes szobákban altisztek részére havi 40 pengő. Ezekben a díjakban a szobadíj, a reggeli és ebéd, központi fűtés, melegvízszolgáltatás, hetenként kétszer fürdőszoba-használat, ágyneműk és fehérneműk mosása, kiszolgálás és a betegszobák használata hivatásos ápolónő felügyelete mellett is benne foglaltatik. Az otthon lakói részére a reggeli és ebéd igénybevétele kötelező. Az étkezést az otthon étkezője szolgáltatja. A reggeli tetszés szerint kávé, tej, tea vagy kakaó vajjal vagy gyümölcssízzel és 2 db sütemény vagy 1 db tejjeskalács. Az ebéd hétköznapiokon két, vasárnapokon és ünnepnapokon három tál ételből áll. Hétköznapiokon; leves és főzelék feltéttel vagy leves és sült körettel, hetenként egyszer pedig leves és főtt tészta. Uzsonnát és könnyű vacsorát a lakók az otthon étkezőjében a kifüggesztett árjegyzéken feltüntetett mérsékelt árak mellett rendelhetnek.”

Az 1937. november 1-jén megnyílt Postás Nyugdíjas Otthon kedves színe volt Kovács Margit keramikumművész postatörténetet ábrázoló terrakotta, fedőmázás falképe, mely

Részlet Kovács Margit alkotásából

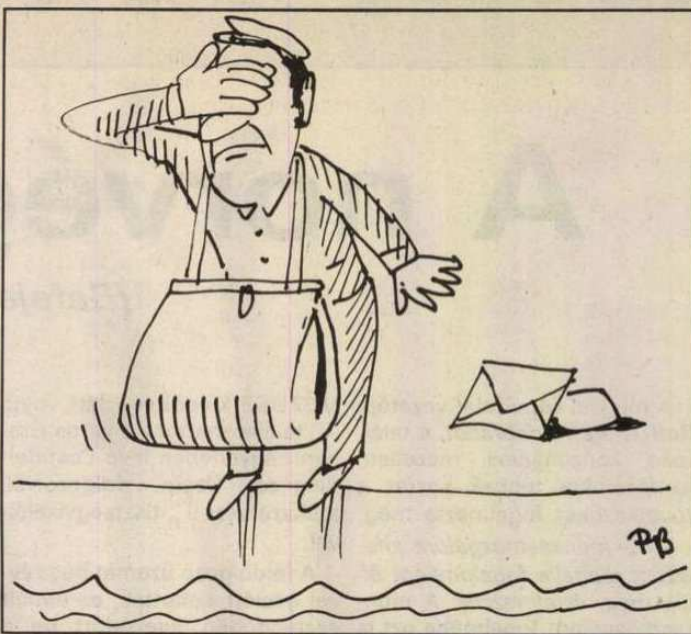
tényleges szolgálata alatt a nyugdíjjárulék-alaphoz hozzájárult.) Kérhetik továbbá felvételüket ezeknek az alkalmazottaknak özvegyei és árvái is. Végkielégített, volt postaalkalmazottak, minthogy végkielégítésük alkalmával a kincstárral szemben minden igényükről lemondottak, az otthonban nem helyezhetők el. Ugyancsak nem helyezhetők el a nem kincstári nyugdíjas postalkalmazottak (nyugdíjas postamesterek és nyugdíjas kiadók), mert ezek a nyugdíjjárulék-alaphoz nem járultak hozzá.” Itt szeretném megjegyezni, hogy a nem kincstári postamesterekről és azok alkalmazottairól a M. Kir. Postamesterek és Postamesteri Alkalmazottak Országos Önszervező és Nyugdíjgyűjtője gondoskodott. Ezen egyesület tevékenységét lapunk 1993. januári számában ismertettük.

Visszatérve a Postás Nyugdíjas Otthonra, a lapokban is közzétett tájékoztatóból megtudhatjuk még, hogy az elhelyezés nem volt ingyenes: „Az otthonban az egyszemélyes szoba ára havi 110 pengő, a kétszemélyes (házastársal, családtaggal vagy más lakóval) 70—90 pengő az ellátási díj, fizetési osz-

P. Brestyánszky Ilona gondozásában, 1979-ben megjelent Kovács Margit életművet bemutató album katalógusmellékletében eltűntnek nyilvánított kerámia, Ákos János — a leánykollégium jelenlegi igazgatója — és elődjei jóvoltából ma is eredeti szépségében látható a Cházár András utca 6. szám alatt.

Rákóczi Margit

Jókedvünk tavasza

Márciusi jeles napok

Sándor, József, Benedek

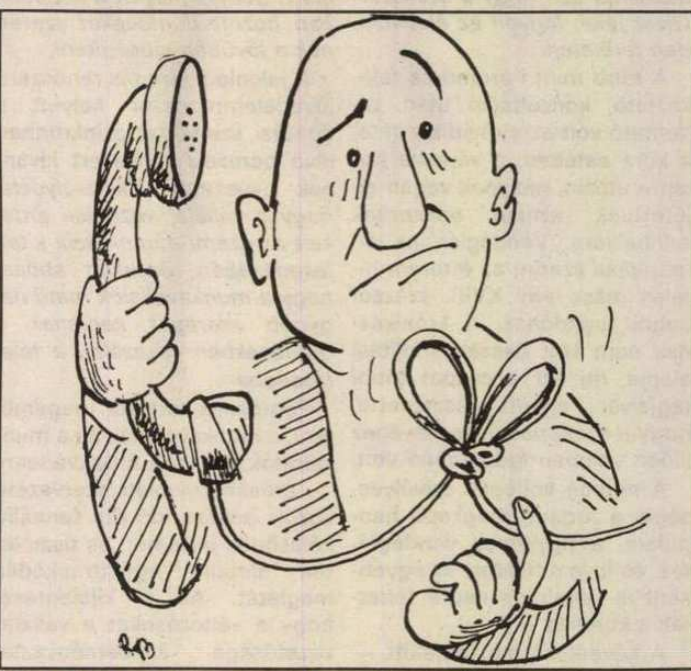
Március elején sokat emlegetjük: Na, nemsokára végre jön már a jó idő, hamarosan itt lesz Sándor, József s Benedek neve napja, kik tudvalévő, zsákkal hozzák a meleget. Emlékszem, gyermekkoromban milyen kíváncsi voltam arra, hogyan lehet zsákban hozni a meleget. A kedves kis történetet, melyet erről hajdanán nagyapám mesélt — ki szintén József volt — szívesen megosztom most azokkal, akik még nem ismerik ezt a mesét:

„A hosszú hideg tél vége felé, így március elején az emberek idelenn a földön igencsak fáztak, s a böjt miatt egyre jobban éheztek is, ebből adódóan pedig rossz kedvűek voltak. Látva ezt odafenn az égből Szent Péter, elhatározta, segít az embereken, és egy nagy zsákba belekötötte a meleget. Ezt a zsákot pedig Sándorra bízta, hogy hozza le a földre az emberek közé. Sándor lejtött a földre, s ment, mendegélt, de hamarosan elfáradt a meleg súlya alatt. Az országút szélén meglátott egy kocsmát, bement, lerakodott és iddoggalni kezdett. Egészen meglepetkezett arról, mi járatan van. Szent Péter megsokallta a földi embereknek a meleg utáni vágyakozását és elküldte utána Józsefet, hogy Sándort keresse meg. Kereste, kereste József Sándort, míg nem a kocsmában meg is találta. A jó bor mellett azonban ő is elfeledkezett küldetéséről. Odafenn az égből ezalatt Szent Péter már türelmetlenkedni kezdett és utánuk küldötte Benedeket, de ő is elakadt a kocsmában. Szent Péter csak várta, leste, mikor ér a földre a meleg. Lenézett az égből, s a jámbor vándorokat sehol sem látta. Nagyon megharagudott, és a közismerten erős, hirtelen haragú Mátyást küldte le utánuk a földre. Azért választotta Mátyást Szent Péter, mert ő már február 24-ei jégtörésével bebizonyította szolgálatkészségét. Miután Mátyás is lejtött a földre, hamarosan rá is akadt a kocsmában a három vig cimborára, kiknek jókedvű dalolása megszűnt elhallatszott az országúton. Benyitott a kocsmába, s a három „jómadárnak” elég volt meglátni Mátyást a kocsmában, szedték rögtön a „sátorfájukat” és a zsák meleggelt siettek ki a szabadba. Itt kibontották a zsákot — s hirtelen nagy meleg lett.”

Az, hogy ebben az évben mennyi ideig kocsmazik a három cimbor: Sándor, József és Benedek — előre nem tudom megmondani, de néhány népi megfigyelést még szíves figyelmükbe ajánlok:

„Száras március után szép és kellemes májusra számíthatunk. Zivatarok a tavasz elején termékeny esztendőt jelentenek. Ha a hold napkeletre s alkonyodáskor nagyok látszik, eső következik. Ha havazik márciusban, rossz aratás következik. Ha József napján szép idő van, jó esztendőt mutat.”

R. M.

(Rák Béla rajza)

„Tapasztalatcsere”

(Egy dörzs-gárda tag feljegyzései)

Előtervél roppant fontos,
ne maradjon benne férc.
Csiszold smirglivel, Sídol-lal,
ragyogjon, akár az érc!...

*

Őszi leltár, ősi átok.
Nincs kiút, csinálni kell!
Okos, ki mindent
megszámlál,
dekázik és — mérlegel!...

*

Bérfejlesztéshez adatsort
idejében készíts,
határidőt úgy sem kapsz rá,
erre ne is építs!...

*

Ha a béremelés késik,
s kölcsön kell, hogy megélj,
jól jöhet a társasági
karácsonyi segély!...

*

Selejtezési javaslat
csak gondosan készíthető.
Övd a lomot, különítsd el,
hiány — nem selejtezhető!...

*

Ellenőrzési tervedet
vézesd, hogy ne legyen károd.
Akkor jön az ellenőrzés,
mikor — legkevesbé várod!...

*

Mindenható HATÁRIDŐ
szent és sérthetetlen.
Mégis illik betartani,
ámbar érthetetlen!...

*

RTV-nél, Társaságnál
van egy közös szempont:
Ha itt az ősz, okvetlenül
költözik a Központ!...

*

Petzvál úti új székházban
rengeteg a kábel.
Aggódnak is a „végeken”:
nem lesz ebből — Bábel?!...

*

Belső hírhálózatunkat
már tervezi az ALGATEL.
Kazánfűtő, raktáros, őr
eztán csak terminált kezel?...

*

Nagyszabású tervek számát
csak „vezérünk” tudja...
Reméljük, a nyereségből
adókra is futja?...

*

Ha eljön az ó-év vége,
s koccintasz majd az új évre,
jön egy „ukáz” — felülről:
„Kezden mindent — előlről”...

— Kovács —

Tangó Argentino kurzus

Április 4—9. között argentin tangókurzust tart Stephan Wiesner és Ulrike Schladebach, a Postás Művelődési Központban kezdők és haladók részére.

Az argentin tangó Magyarországon eddig szinte ismeretlen tánc, ami — bár újabb mozdulatokkal gazdagodva, de — mind a mai napig megőrizte eredeti formáját és koreográfiáját. Az argentin tangó, szemben a szalonképesre letisztított európai parkett-táncokkal, nem mentes az egészséges erotikától, nem lépések kombinációja előírt testtartással, hanem egyfajta életérzés formába öntése eddig szokatlan módon.

Formavilága és variálhatósága szinte korlátlan lehetőségeket biztosít kezdőknek és „profiknak” egyaránt.

Az itt meghirdetett intenzív kurzust egy későbbi, rendszeres argentin tangó-klub előkészítésének szánjuk. Lehetőleg párok jelentkezését várjuk március 21-től április 1-jéig a Postás Művelődési Központ népművelői irodájában.

Telefon: 122-8001.

EMLÉKEZÉS (1.)

Szervusz, János! Már vártalak. Gyere, lépjél beljebb. Bemegyünk a szobába, s ott leülünk. Egyedül vagyok. Asszonyom tegnap vidékre utazott. Beteg a testvére és ment látogatni. Na, itt az egyik fotelban tedd magad kényelembe. Úgy, szembe. S már mondom is. Többször kértél, hogy meséljek neked a postás életemről. Hát jó. Akkor most. A nevem tudod. Persze. Hisz névrokonok vagyunk: Kovács... Látom, amit mondok, írod. Akkor lassabban beszéllek. Budapestre negyvenkettő júliusában érkeztem. Tizenkilenc éves voltam. A postán dolgozni az unokatestvérem segített. Háború volt. Viték a magyar katonákat... És adódott munkahely. S mint falusi fiú, jó kedvvel vállaltam Budapestet a távirat-kézből. A Városház utcában a Főpostán, az emeleten, az oktatóhelyiségben egy hétig Budapest kerületeit ismertették...

Ezután következett a távirat-kézből tanítása. Első nap Takács Péter kézből mellé tettek. Kora délelőtt mentünk a Nádor utca és környéke területére. *Takács Péter magas, karcsú termetű, középkorú postás.* Viselkedése, figyelmessége máig az emlékezetemben él. Elindultunk. S mindjárt a közlekedési szabályait magyarázta: *A piros lámpa az tilos jelzés! És türellemmel várakozni kell. Akkor is, ha a közelben gépkocsi nem látható.*

Kézből közben a táviratokról beszélt: Az egyikben örömet lobbantó kedves szavak... A másikban bánat és szomorúság... És fennhangon figyelmeztetett: A táviratot — lehetőleg — a címzett kezébe kell adni!

Takács Péter oktató szavai máig is élnek bennem. A kezdő távirat-kézből néhány hónapig könnyítést kaptak. Azt, hogy indulás előtt a pesti utcákat jól ismerő idősebb postás a táviratokat kézből sorba rakta és — biztos, ami marandó — piros ceruzával számozta őket. A vezetőket igazán törődtek a vidékről Pestre jött fiatal távirat-kézből. A Hajos utcában apai nagynénémnél laktam. Teréz néném délután dolgozott este tíz óráig. Addig a szobában egyedül voltam és olvastam. Éspedig borsdópiros könyvből elbeszéléseket „Száz magyarok könyvei”.

Lefekvés előtt gyakran az ablak elé álltam és néztem föl az égre. Néztam és gondolatban hazaröppentem szülőfalumba az aranyhegyre. S mert láttam a fehér falú házakat, sóhajtoztam. Aztán az asztalhoz ültem és írtam a levelet édesanyámnak, édesapámnak és testvéreimnek. Mindig napjaim érdekes történeteit írtam... Igyekeztem a szüleim szívébe nyugalmat sugallni. Igen. Mert nem tudtam felejtani.

A pesti utam előtt szomorúak voltak. Nagyon szomorúak. November. Hűvös délelőtt, vállamon kicsi bőrtáskában vittem a táviratokat a Váci utca és környéke házaiba. Lépegetés közben — mint mindig — nézegettem a kirakatokat. És mit láttam? A fényes üveg mögött színes festmény képek sorakoztak. Megálltam és kimeredt szemmel bámultam. Különösen a középső kép tetszett. Kerek lombú zöld fák alatt, virággyások... Nagyon tetszett. És sokáig néztem. Sóhajtoztam, s a tenyerem a szívem fölé tettem, s aztán futottam. A bábészködásra elpazarolt percekért igyekeztem pótolni.

Emlékeztem a távirat címzésére, Irányi utca négy. A házban siettem a lépcsőkhöz felfelé a második emeletre. S a hatos számú ajtónál csengettem. Sokára idős, molett hölgy nyitotta az ajtót. Köszöntem neki és mondtam, díszítárat hoztam, s a kezébe adtam. Közben a tekintetünk találkozott. A hölgy arcán mosoly virult. Bólintott és meleg hangon köszöntö a kézbesítést. A kellemes látomás és hallomás a szívembe jó kedvet lobbantott és dudorászva mentem a lépcsőkhöz lefelé.

December. Már az első nap a kirakatokban díszeltek a zöld fenyőfák. Igazán ébresztették az emberek lelkét: *közeledik a nagy ünnep, a karácsony...*

A Főpostán az első emeleten az udvarra kinyúló helyiségben volt a kézbesítők pihenőszobája. Két sorban asztalok és padok. Ültünk és vártuk a mikrofon hangját. *A távirat-kézből száma volt. Az enyém százkilencven. S a várakozás percei néha kellemesek voltak.*

Mert úgy sikerült, hogy néhányan, vidékről jött fiúk, egymás mellett ültünk és beszélgettünk. Általában az otthonról hozott élményeinket fitogtattuk. Jó érzéssel mondom: a szívünk és a lelkünk mindig egy úton járt... Közeledett a karácsony. És az ünnepek énekeit beszélgettünk. Varga Feri felállt és piánóban énekelt. „Pásztorok, pásztorok örvendeznek...”

Az irodából Tari csoportvezető lépegetett hozzánk. Megállt és mosolyogva hallgatta Varga Feri énekét. És amikor csend lett, tenyerét összecsapta és azt mondta: „Szép volt!” — nézett bennünket, bólintott és folytatta — Nap mint nap hallgatom a beszélgetéseket. S a témátok bizony árulkodik. Éspedig arról, hogy a szívetekek szorongatják az otthoni életeket kellemes napjai — somolyogva bólingatott. Mélyről nagy lélegzetet vett s folytatta: — Ismerem ezt a lelkiállapotot. Ismerem. Annak idején én is a messzi vidékről jöttem Budapestre. Persze hogy veletek érezek. És mint öreg postás, azt ajánlom nektek, hogy a szabadidőtökben olvassatok! Éspedig Gárdonyi Géza és Móricz Zsigmond írásait...

A bejárati ajtó felől erősen férfihang szólt közbe:

— Nekem is van egy ajánlatom! — mozgolódunk és nézünk a beszélő Hegedűs osztályvezetőt. — Azt mondom, hogy akit az olvasás igazán nem nyugtat meg, az ismerkedjen össze egy lánnyal és udvaroljon neki. Akkor — talán — csillapodik a hazavágyódása...

A mellettem ülő Szalai Bandi megfogta a kezem, közelebb hajolt s a fülembe suttogta:

— Az a jobbik, amit az osztályvezető mond. Igen, az. Én egy hónapja udvarolok egy szép hajú lánynak. A Holló utcában idős házaspárnak a szobalánya. Fejér megyéből, Cecéről jött. Kézbesítés közben ismeret meg. Megszerettük egymást. Azóta félig-meddig már budapesti vagyok...

Reccsent a mikrofon. Még egyszer. Majd, fátyolos férfihang a kézbesítők számát mondta. A százkilencven és is. Lábra álltunk. S aztán igyekeztünk az irányítóhelyiségbe.

P. Kovács János

A Postás Művelődési Központ áprilisi programajánlatai

Pódium Április 10-én 17 órakor, a Magyar Zongorás Trió hangversenye.

Műsoron: Mozart: Esz-dúr zongoránégyes,

Schubert: A-dúr „Pisztráng” zongoraötös.

Közreműködik: Szentpéteri Gabriella, Modrián József, Rádi Ildikó, valamint Papp Sándor és Lathó Géza.

Táncest Minden hónap harmadik péntekjén, legközelebb április 15-én, 18–22 óráig; Péntek esti randevú

Fellép: a Traffic Jam.

Várjuk vacsorára, beszélgetésre, ismerkedésre, táncra a '60-as évektől napjainkig terjedő időszak világlágereit kedvelőket.

Asztalfoglalás: a 121-7334-es és a 122-8001-es telefonszámon.

Gyermekeknek Április 16-án 10–14 óráig;

„Időkerék” játszóházunk során következő programjában Régi idők játéka — Hangulatképek a századelőről.

A foglalkozás első felében régi idők játéktárgyait készítik el a gyermekek (similabda, tölcserbáb, keljfeljancsi, kalei-

doszkóp), a második részben pedig a régi társasjátékokat játsszák majd Wágner Zsófia játékevezető segítségével.

Május 29-én 10 órakor — esőnap június 5. — a Benczúr-kertben a gyermekek és a művelődési központ vendégei lesznek

Pap Rita és barátai (Hápi Kacs, Kuckó Mackó és társaik). Jegyek április 11-től elővételben kaphatók.

Shadows Klub minden csütörtökön 19–22 óráig.

Rock Jam Session a Rock Kamara régi Old Boys-tagok új csapata/és a „nagy generáció” ismert zenészeivel.

Benczúr Klub Rock koncertek minden pénteken 20–23 óráig.

1-jén és 15-én fellép a Privát Vonalak, 8-án és 28-án The Doors Emlékezenkar koncertje, 22-én Omega Klub — az Omega-rajongók találkozója.

Meghívott vendég: Benkő László.

Kérdéseikre bővebb felvilágosítás a PMK munkatársaitól kérhető a 121-7334-es telefonszámon.

*

A nyáron is lesznek Benczúr-kerti esték

Idén nyáron immár harmadszorra élvezhetjük a fáival, bokraival, sejtelmes fényeivel magával ragadó Benczúr-kerti koncerteket az egykori Egyedi palotában. Hosszú évtizedek után immár harmadizban kerül sor a Benczúr-kerti esték megrendezésére.

Ezt megelőzően a szabadtéri rendezvények sorát június 2-től rock-koncertek és Dresch Mihály együttesének három dzsesszkoncertje nyitja meg.

A Benczúr-kerti esték keretében az elmúlt két nyáron hetente komolyzenei és dzsesszkoncertek követték egymást. E „hagyománytól” egy hajszálnyit el-

terve idén kéthetente összesen hat alkalommal lesznek előadások.

A programsor június 22-én indul és szeptember 1-jén ér véget. A sorozat nyitókoncertjén a Benkő Dixieland Band játszik.

A Magyar Szimfonikus Zenekar július 7-i operaestjén, illetve szeptember 1-jei operettstjén népszerű énekes szolisták vendégszereplésével részletek, kettősök hangzanak el népszerű operákból, illetve operettek-ből. A zenekart mindkét alkalommal Medveczky Ádám vezényli.

A nyár egyik különlegessége július 21-én a Szakcsi Sec-

Nyugdíjasklubok országos találkozója

A postai és távközlési vállalatok nyugdíjasklubjai, illetve -községei számára országos kulturális találkozót hirdetünk, amelynek időpontja június 21., kedd 15 óra.

A klubok a saját életüket, közösségüket, környezetüket meglevenítő kisműsorral jelentkezhetnek a találkozóra.

A jelentkezés határideje: 1994. május 2.

A klubtalálkozó nem versenylene, hanem bemutatkozásnak szánjuk, célunk az, hogy az egymástól távol élő közösségek megismerkedhessenek, segíthessék egymást tapasztalataik kicserélésével, programjaitkat egyeztetthessék, kirándulásaikat koordinálhassák.

A klubtalálkozó résztvevői számára művelődési központunk a műsor után fogadást ad, majd egy egyeztetett időpontban egynapos autóbusz-kirándulást is szervezünk számukra.

Szeretettel várjuk a nyugdíjasközségek jelentkezését a 122-8001-es telefonszámon, Kórási Jolánál.

A kutya toppantott, türelmetlenül, akaratosan. Mintha azt mondta volna: Hol a labdám? Miért nem futatok utána? Miért nem dobod el, gazdi? S amikor messze röpült, már rohant utána. Szinte úszott a levegőben. Élvezte a száguldas örömet, élvezte a rohanást s röpülést, mert futás közben felugrott, hogy mihamarabb szájába kaphassa labdáját.

— Jó játék — jegyezte meg a padon ülő férfi a kutya gazdájának, aki ötvenes lehetett, korán öszülő, de mégis fiatalos. Fekete bőrdzsekijének nyaka felhajtva, hajadonfótt, könnyen öltözve, hiszen élvezte a korán jött tavaszt.

— Ha újra születnék, csakis kutya lennék — felelte a beszélgetést kezdeményezőnek —, de csakis nálam. Élek-halok a kutyáért. Remény, gyere ide, add ide, hopp, nézd csak, röpül a labda — és már rohant is a kutya, a barna-sárga spániel.

— Remény — tűnődött el az öregúr, s kedvtelve nézte a rohanó spánielt. — Remény? Még sose hallottam ilyen kutyanevet.

— Én neveztem el! — büszkélkedett a férfi. — Szintén kutyás?

— Nem, nekem nincs kutyám. Csak volt. Egyszer. Régen. Vagy tizenöt esztendeje. A Kócos! Puli volt. Tudja, a puli nem kutya, hanem puli. Különleges lény. Eltemettem. A kertemben fekszik. Tudja, már csak a nosztalgia hoz ki ide a parkba. Szeretem a kutyákat nézni.

— S miért nem vesz egy másikat?

Az öreg visszakérdezett.

— Ez az első kutyája?

— Igen.

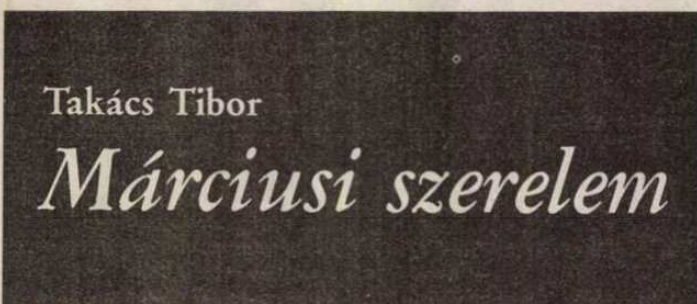
— Hát akkor még nem tudja, hogy egy feleség pótolható, de egy kutya nem! Már meg ne haragudjon, tudom, hogy ez sok embert sért, de mit tegyek. Ez az elvem, ez a véleményem. Akkor meghalt, kivítem a kertbe és eltemettem. Családtag volt Kócos. A családtagot csak nem dobjuk ki? Ugye, nem? Maga hogy jutott a spánieljéhez?

Három-négy kutya rohangászott a parkban, a kutyafutatóban. Élvezték a szabadságot. Voltak köztük divatkutyák, de korszakos is.

— Én? Érdeklí a történetem? Mondtam már, nekem sosem volt kutyám. S gondoltam, nem is lesz. Szegény meghalt feleségem irtózott a kutyáktól. Nem tűrt állatot a házban. Meghalt, éppen másfél esztendeje. És egy barátom azt mondta, látván szomorúságomat, gyászomat: szerezz egy kutyát! Akármilyen... Remény — kiáltott a spánielre —, nem szabad, gyere ide, hozd ide a labdát... Hallja, elneveztem Reménynek. S ez a kiskutya megváltoztatta az életemet. Újra fontos lettem valakinek. Beszélgettem vele. Sétálni vittem. Siettem haza, hozzá. Én már tudom, uralkodik rajtam. Addig nem eszem, amíg nem adok neki enni. De akkor meg a lábamhoz ül és kinézi a számból a falatot. Tudja, hogy szereti az almát? Meg a savanyúkáposztát?

— Nekem mondja! — legyintett az öregúr. — De látom, már érti a kutyalélektant.

— Megváltoztatott Remény. S jött a tavasz, éppen egy esztendeje. S én, a búslakodó, csakhamar rájöttem, hogy szép a világ. Hallott már ilyet? Én néhány hét alatt oly sok embert ismertem meg, mint annakelőtte egy évtizeden át. A kutya hozza az ismeretséget. Nem akarok dicsekedni, de sikereim lettek a nőknél. A kutyásoknál. Senki nem vette talakodásnak a közeledésemet. És hányan megszólítottak az utcán. Hogy engedelme egy kicsit szeretni a kutyámat. És Remény remek szimulált választotta ki a jókat. A kutyában bizni lehet...

Takács Tibor

Márciusi szerelem

— Nekem mondja — legyintett az öregúr. — Azoktól a barátainktól hamar megszabadultunk, akik nem szerették a mi Kócosunkat.

— A kutyások az igaz emberek, uram — lelkenedzte a férfi.

— Persze, én megtanítottam mindenre Reményt. Ott végzi el a dolgát, ahol szabad. De nem is ezt akarom elmesélni, ha már olyan kedves, hogy meghallgat engem, hanem azt, hogy egyszeriben oly sok nő lett körülöttem, hogy valószínűleg kezdtem közeledni. Mert tudja, ugye, hogy a magamfajta ötvenesnek

koztunk. És ettől kezdve azt figyeltem, hogy mikor van kint a parkban. Hiányzott, ha nem jött. És csakhamar kiderült, hogy most menekült ki egy rossz házasságból. Az enyém jó volt, de nem ezzel traktáltam. Még elijesztettem volna...

Remény a férfi lábához telepedett. Figyelt, hiszen a nevet hallotta.

Folyt tovább a történet.

— Mire március harmadába léptünk, csakis együtt sétáltunk a kutyáinkat. Már megengedte, hogy belekaroljak, felfedtük titkainkat, elmondtam

álmaimat, ő a vágyairól beszélt: szeretné a nyarat Görögországban tölteni. Kiderült, hogy mindketten szeretünk utazni, mindkettőnknek van hétvégi háza, van autónk... kutyánk, csak éppen a szerelem hiányzott az életünkben. Én csakhamar, egy tavaszi késő estén megvalloztam kutyáink jelenlétében, hogy tetszik, hogy szeretem...

— És megkérte a kezét? — siettetnie volna a végkifejletet a hallgató öregúr.

— S egy hétvégén feljött hozzám a kutyájával. Ott maradtak reggelig. A két kutya is békésen megvolt egymással. Hát még mi... Mondhatom, uram, jó vásárt csináltam. Ránk borult a szerelem ege... És én ezt a boldogságot a kutyámnak köszönhetem. Nemhiába adtam neki a Remény nevet... — simogatta meg a spániel fejét, s a kutya felvetette gazdájára a szemét.

— És most két kutyát sétáltat, uram?

— Nem, csak a Reményt.

— És hol a másik kutya?

— Vár még egy kis időt? Van ideje? Maradjon még, uram, ha már megtisztelt a hallgatásával, ha már kiprovokálta belőlem ezt a vallomást, akkor várjon még... Itt van randevúnk...

— A feleségével itt randevúzik?

— A feleségemmel? De hiszen... — csodálkozott —, azt hiszi, hogy összeházasodtunk...? A mi korunkban? Hogy aztán újra elválnunk mi is, mint annyian ma az országban?! Nem, nem, mi nem vagyunk olyan bolondok. Uram,

mi feltaláltuk a jó szerelem titkát, azt, hogy nem házasodtunk össze. Mi egymás vendégei vagyunk... Ő is éli a maga életét, én is. De a hétvégeket együtt töltjük, teljes boldogságban. Egyszer nálam, egyszer nála...

A nyáron Görögországban voltunk, az idén Franciaországba megyünk, kutyáink ilyenkor panzióban vannak, s alig várják hazatértünket... Mi vagyunk, uram, az örök szerelmesek. Abszolút biztos boldogság, jó együttlét, semmi zavaró momentum. Ki-ki marad a maga fészkében, s így a gyerekeim se mondják, hogy „apu, hogy tudtál anyu helyébe új asszonyt hozni?”, a drágámnak is van egy nagy lánya, ő se akadékoskodik. Teljes a harmónia...

— Még ilyet nem hallottam!

— csettintett az öregúr.

Remény hirtelen felugrott, s rohant eszeveszetten egy másik kutya felé.

— Pardon, most látom, jönnek... Sietek, nem haragszik meg, uram, ha magára hagyom?

Frissen, fiatalosan, boldogan sietett egy kutyás hölgy elé. Az öregúr nézte őket, s megállapította, hogy illenek egymáshoz. Két boldog ember jött anélkül, hogy visszafelé. Mindketten oda-köszöntek a padon ülőnek. A nő mosolygott. Neki is spánielje volt.

Dörmögött magában az öreg, amikor felállt, kinyújtózta csontjait. Még hogy egy kutya nem pótolható? Dehogy nem! Holnap vesz magának egy kiskutyát. Hátha rámosolyog a szerencse.

Hátha...

Optimistán és jókedvűen a tömegsportról

Van, aki beszél és van, aki üzeni bajnokságok 8 sportágra kiterjedő vetélkedőt szervezi, s úgy érzi, ha nem lép előre, végzetes hibát követ el. Ez pedig nyilvánvalóan annak a tömegbázisnak elvesztését jelentené, amely rendezvényeiken tömegesen keresi fel létesítményeiket, de az egyesület ennél sokkal többet akar. Többet, mert

nagyon szép dolog, hogy például egy május elsején a postás, hírközlési és műsorszóró vállalatok dolgozói és családtagjaik úgy lepik el a pályákat, mint akik sohasem távoznának onnan, de ha már tömegsportról beszélünk, ez az egy-két nagy népi banzáj édeskeves.

Ezek után nézzük azt a versenynaptárt, amely az 1994-es évre szól.

Gondolom, aki végigbőgészte az előbbieket, bőven talál izlésének és képességeinek megfelelő programot, sportolási lehetőséget, s engedjék meg, hogy egy-két lehetőséggel kapcsolatban külön is foglalkozzunk.

Elsősorban a tájfutással és a tekével, amelynek népszerűsége már-már elképesztő. Mint ismeretes, immár nyolcadik alkalommal rendezik meg az európai rangú Postás Tájfutó Kupát, s az idei is rangos eseménynek ígérkezik. Persze ez amolyan félprofi verseny, de a négyfordulós üzemi bajnokság már valódi amatőr esemény, amelynek bizonyára egyik érdekessége az éjszakai tájfutás lesz. Az üzemi tekebajnokság adatai sem kismiskák. A bajnokság 45 (!) üzemi csapat részvételével zajlik, s hogy ez milyen óriási szám, csak egyetlen adatot említenék. A magyar nemzeti bajnokság I., illetve II. osztályában összesen nem indul ennyi csapat!

Az egyesület vezetőinek józan megfontolásból tett leg-

újabb „húzása” pedig az, hogy beléptek az új Magyar Honvédelmi és Szabadidő Sportszövetségbe. Ennek az újjáalakult szövetségnek programjaiban való részvétel újabb kitűnő sportolási lehetőségeket biztosít.

A fő attrakció nyilván egy balatoni nagy rendezvénysorozat lesz, melyen a vízbicikli-versenytől a jó ég tudja előre milyen széles skálájú vetélkedők sorozata várja az érdeklődőket. S hogy az ezen való szereplés ne okozzon gondot a postás család dolgozóinak a PSE autóbuszokat indít Budapestről.

Összegezve az eddig leírtakat; a PSE ebben a sok gazdasági problémával terhes világban talpon van, sőt úgy tűnik, szép lassan és megfontoltan egyre feljebb kapaszkodik. Köszönhető ez a létrehozott alapítványnak, amely anyagiakkal támogatja az egyesületet, s a jó értelemben vett továbbfejlesztett hagyományoknak.

Most már csak egy olyan befektetőt kellene keresni, aki ezen a remek sporttelepen uszodát, illetve labdajátékokra is alkalmas sportszarnokot építené. Ha ez megtörténne, nyugodt szívvel állíthatom, az ország legszebb és legjobban felszerelt sporttelepe lehetne a Róna utcai létesítmény. Ami egyébként most sem tartozik a középszerűk közé...

— gh —

Nem hivatalosan, sportosan

Hivatalos tárgyalásokon, üzletkötéseken már volt alkalmuk megismerkedni ezeknek az embereknek. Most azonban a Postás Sport Egyesület Róna utcai telepén találkozott egymással.

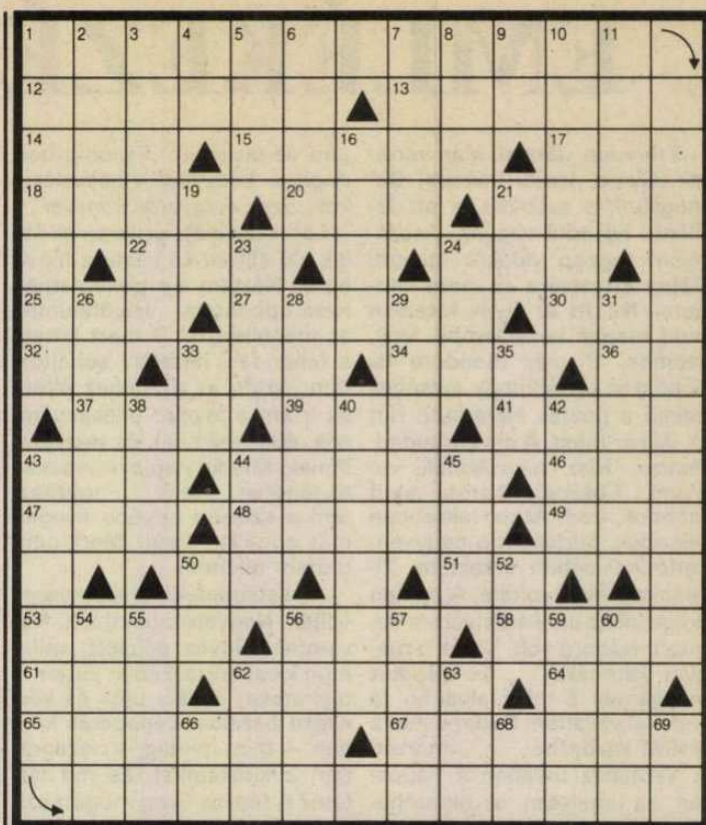
Mint a jó ötletek többsége, ez is egyszerű volt, csak valakinek a kezdeményező szerepét kellett vállalnia.

A házigazda itt az ALCATEL AHT volt. Képviselőik arra gondoltak, hogy a szakmai találkozók mellett miért ne lehetne elmélyíteni az ismerkedést a sport terén is. Tekeversenyre hívták meg ezért az Alcatel többek között az Antenna Hungária, a Helyközi Távfeszítő Igazgatóság, a Comex Budapesti Alközpont Kft. képviselőit.

A nagyon jó hangulatú verseny végén a díjakat, Johan Schüsseledert úr, az Alcatel ügyvezető igazgatója adta át. A legeredményesebb tekézők serlegeket, érmeiket, telefonkészülékeket kaptak.

Az elégedett tekintetéből úgy vélem azonban, hogy a rendezvény minden résztvevője nyertes volt.

Tánczos Sándor

Március elsején beköszön-
tött a meteorológiai tavasz.
Tasnádi Varga Éva „Tavaszc-
ró” című verséből idézzük:
„... Három fiú fűtőre megráz-
kódnak a gesztenyeágak,
és...” Folytatás a vízsz.
1. és a
függ. 43. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12.
USA-állam. 13. Titokzatos erő
(ford.) 14. Ének. 15. Egy nagyon
szép filmben az unoka így hívta
Tanit. 20. Ez volt Otello. 21. Bú-
torfajta. 22. Német egy. 24. Elő-
tagként életet jelent. 25. Orfe-
um-részlet! 27. Széteső. 30. ...
Lanka. 32. Kérdőszó. 33. Kézzel
jelez. 34. Könyvek végén talál-
ható szó. 36. Az Erie is ez
(ford.) 37. Jelkulcs. 39. Torpe-
dó párosai. 41. Rajzfilm népsze-
rű doktora. 43. Régi súlymérték.
44. Igazi névén (lat.). 46. A Tisza
mellékvize. 47. Görög betű. 48.
Az egyik Csínom. 49. ... König.
50. Kőbe vés. 51. Metil (röv.).
53. Gyümölcs és madár. 56.
Község Baranyában. 58. Beet-
hoven szülővárosa. 61. Papriká-
nak van. 62. Afrikai patás. 64.
Francia névelő. 65. Sertéshús
féle. 67. Őseink.

FÜGGŐLEGES

1. Udvarlók, bókolók. 2. Keleti
pálinka. 3. Dombormű. 4. Az
évszázadok. 5. Művészeti sti-

— Bánhidi —

Beküldendő: vízsz. 1. és függ.
43.

Beküldési határidő: április 10.

Előző rejtélyünk helyes
megfejtése: ... titka, hogy
egyértékesben éljünk önma-
gunkkal.

Könyvet nyertek: Csapó
Lászlóné (Békéscsaba); Deák

Jánosné (Miskolc); Lengyel Ti-
pálka. 3. Dombormű. 4. Az
évszázadok. 5. Művészeti sti-

A Postai és Hírközlési Dolgozók Lapja felelős szerkesztőjének

Tisztelt Veégh Ádám!

A lap februári számában, felkérésre cikket írtam az
MSZDP választási nagygyűlése a Csepeli Munkásotthon-
ban címmel. Kérem, hogy a kéziratban szereplő és a febru-
ári megjelent cikkből kimaradt szövegrészeket a követke-
ző márciusi számban jelen levelemmel együtt közölni szí-
veskedjék.

Budapest, 1994. március 9.

Tisztelettel a cikk szerzője

Kedves szerző úr!

Kérését legnagyobb sajnálattal — az Ön, csak egy pél-
dányban átadott eseménytudósítását — az újság tördelését,
illetve korrektori munkáját végző újságíró kollégák vissza-
küldték a nyomdának, ahol nem őrizték meg. Ezért nem
áll módomban reprodukálni, így a kimaradt részt közölni.

Veégh Ádám
felelős szerkesztő

Üdülés Kréta szigetén rendkívüli kedvezménnyel

Azok a postai dolgozók,
akik 1994. június 1-jén és
8-án induló turnusokban ve-
lünk üdülnék Krétán, a szál-
lást INGYEN kapják. Ez kb.
6200 Ft-os kedvezményt je-
lent.

Utazás repülőgéppel:
18 450 Ft/fő,
reptéri illeték: 2500 Ft/fő.
Szállítás: 2-3-4-5-6 fős
apartmanokban.

Ellátás: önellátó.
Nyugat-Kréta, Chania vár-
ja kedves ügyfeleinket.
A csodálatosan tiszta ten-
ger, a sekély víz, a napsütés,
a görög emberek vendég-
szeretete maradandó él-
ményt nyújt.

Kirándulások: Samaria-
szurdok, Santorini szigete,
Elafonisi, Knossos—Herakli-
on és egy csodálatos krétai
táncost teszi feledhetetlen-
né az ott-tartózkodást.

De a családtagok se kese-
redjenek el! Aki legkésőbb
április 15-ig befizeti a teljes
összeget, az 10 százalékos ár-
engedményt kap a szállásár-
ból. Baráti társaságoknak le-
hetőséget biztosítunk, hogy
egymáshoz közel kapjanak
szállást.

Repülőgépünk 2 óra alatt
elrepíti Önt álmai szigetére.
Ne gondolkozzon, utaz-
zon!

Jelentkezés a Minitours
Irodákban; 1056 Budapest
V., Váci u. 52. II/2. Telefon:
118-5059, vagy 1123 Buda-
pest XII., Győri út 2/B. Tele-
fon: 175-0019, április 1-től.

Nyitvatartás: H.—Cs. 9—
17., pénteken 9—16.

A kedvezmény igénybevé-
teléhez munkaugyi igazolás
szükséges!